

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

CHỦ NHÌM
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

thiếu nhi

CHỦ BIÊN
NHẬT TIẾN

Ốc hẹp hời dễ mang lại sự cường tín
H. MARION

95

CHƯƠNG TRÌNH SINH HOẠT TẠI TÒA SOẠN

Ngày chủ nhật 24-6-73

Từ 8g 30 đến 10g 30

* Văn nghệ : Rồi sẽ thấy.

* Trò chơi : Đố đáo — Chuyện vui

* Học tập : Kỹ luật

Lưu ý : Xin các bạn trong tiểu ban sinh hoạt nhớ tới đầy đủ. Chúng ta sẽ mở phiên họp sau đó để xét ưu và khuyết điểm của buổi trại Sở Thú 17-6-73 vừa qua.

Tiểu ban sinh hoạt

TRẢ LỜI ĐỐ VUI SỐ 93

Các phương trình sau khi rời chỗ
1 que diêm sẽ trở thành :

$$1) I \times I = I$$

$$2) II - O = II$$

$$3) I = III - II$$

Kỹ này câu đố ra hơi dễ nên có trên 90 phần trăm bài giải đáp đúng.

Sau đây là danh sách 10 em được tuyển chọn :

- 1) Hàng minh Thạch 63/9 Cống Quỳnh Saigon 2
- 2) Nguyễn gia Hưng 50/1270 Hoàng hoa Thám Gia Định
- 3) Đỗ quang Tuyến 134/109/41B Yên Đỗ Saigon 3
- 4) Đoàn danh Tuấn 378 Võ Tánh Gia Định
- 5) Phạm Đức 34/8 Nguyễn đình Chiểu Phú Nhuận Gia Định
- 6) Giac Châu 167 Lê Lợi Bình Tuy
- 7) Đặng ngọc Khoa 43B Huỳnh thúc Kháng Pleiku
- 8) Lê Đệ 41 Cường Đệ Hội An
- 9) Trần thế Tài 29 Thủ Khoa Nghĩa Châu Đốc
- 10) Bùi văn Hải 47 Lý thường Kiệt Vĩnh Long.

TIN GIA ĐÌNH

Như đã loan báo, 8g sáng ngày chúa nhật 10-6-73 chi nhánh Gia đình Thiếu Nhi Gia Định đã cùng nhau bầu ban điều hành lâm thời gồm :

- 1— Đại Diện trưởng : Nguyễn thị Nha Trang (11B2 LVD)
- 2— Đại diện phó : Ung sơn Tùng (9P2 Nhà Bè)
- 3— Cố vấn : Nguyễn kinh Quốc (1-B La San Đức Minh)
- 4— Thư ký kiêm Thủ Quỹ : Nguyễn thị Hồng (8P2 LVD)
- 5— Trưởng ban Báo chí : Nguyễn quang Thọ (12B2 Hồ ngọc Cần)
- 6— Trưởng ban Học tập : Lê thanh Bình (9A1 Lê quang Định)
- 7— Trưởng ban Xã hội : Phạm thị Thanh Loan (10B2 LVD)

8— Trưởng ban Văn nghệ : Nguyễn mạnh Cường (9A5 Tân Định)

9— Trưởng ban Du lịch và Thể Thao : Đặng văn Trường (12B2 Hồ ngọc Cần)

TIN VỀ THẺ GIA ĐÌNH THIẾU NHI

Sau đây là danh sách các em mà tòa soạn đã gửi thẻ nhưng nhà bưu điện không phát cho các em được và lại trả về tòa soạn : yêu cầu các em gửi bao thư có dán tem và ghi rõ địa chỉ để tòa soạn gửi lần thứ hai. Nếu em nào mà địa chỉ gây rắc rối tìm tới cho bưu tín viên thì xin vui lòng mượn địa chỉ của bạn để khỏi thất lạc.

Các em ở Saigon Gia Định

Lê ngọc Hùng, Vũ hồng Thanh, Đào văn Lợi, Nguyễn công Dũng, Nguyễn tấn Phát, Huỳnh thị Kim Đồng, Nguyễn Thanh Phạm đình Hân, Nguyễn thị Minh Thu, Nguyễn minh Thành, Nguyễn văn Hùng, Nguyễn văn Quang, Phạm tấn Thời, Trần minh Thắng, Nguyễn văn Giàu, Mạc văn Nghi, Đặng thị Huyền, Nguyễn thành Long, Nguyễn nhật Thiện, Phạm thị Hào, Đỗ thị Bạch Cúc, Nguyễn anh Tuấn, Nguyễn ngọc Huy, Nguyễn thị Trúc Mai, Trần công Nghiệp, Trần văn Đức, Lương mạnh Trung, Nguyễn văn Sơn, Hoàng thị Ngọc Dung, Lý hồng Nam, Lê hồng Bào.

Đà Nẵng

Võ nguyên Toàn, Nguyễn Bình, Lê văn Hùng, Nguyễn tâm Thi, Nguyễn quốc Tiến, Trần Thiện, Trần quang Diệu, Lê phụng Lâm, Phan ngô Hoàng, Tống văn Cường, Thân văn Tây, Lê văn Hùng.

Tây Ninh

Lâm thị Bảy, Lý xuân Hòa, Nguyễn thanh Sơn, Trần thị Thu Hồng, Hồ ký Phùng, Nguyễn thanh Lịch, Nguyễn thị Khang, Đặng thị Thắm.

Nha Trang

Chu ngọc Quỳnh, Lê văn Sáng, Quốc Vũ.

Bình Dương

Trương quốc Anh, Nguyễn thị Ngọc Lan.

Vũng Tàu

Nguyễn thị Đỗ, Nguyễn văn Chánh.

Đà Lạt

Ông thi Việt.

Vĩnh Bình

Võ thị Bích Thuận.

Kiến Phong

Lê ngọc Thanh.

Tam Kỳ

Phùng Bình.

HỘP THƯ

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Lợi Thế Hội, Hội An : Mấy lần trước em gửi thư về báo tin không nhận được báo, cho nên tòa soạn sẽ không gửi về địa chỉ đó nữa em ạ. Nay nếu muốn mua bộ 3, em hãy gửi bưu phiếu bằng thư bảo đảm, tòa soạn sẽ gửi bảo đảm bộ 3 ra nhưng địa chỉ phải chắc chắn, người nhận phải có căn cước và ký vào sổ thì nhà bưu điện mới giao. Để tránh nạn thất lạc phiên lòng nhau. Em đừng có cái ý tưởng chờ nhận được báo mới trả tiền. Thấy em còn nhỏ mà đã bị mất niềm tin như vậy, thật tội nghiệp. Thăm tâm, chị không muốn em mua báo bằng đường bưu điện nữa, vì lần nào gửi đi em cũng báo tin là không nhận được, chị thấy buồn. Trong toàn quốc, chỉ có riêng em bị cái nạn đó, cũng lạ. Hay là em ra nhà sách đặt mua tiện hơn em ạ.

Em T.T : Đọc thư em, chị suy nghĩ và đã hiểu những điều em không viết. Chị hoàn toàn đồng ý với chị T. Em đã đi quá xa. Chị ấy quý mến em, muốn coi em như người em tinh thần. Nhưng em đã không xứng đáng với tấm lòng của chị ấy. Em làm phiền chị ấy. Từ nay chị ấy sẽ sợ và không thích kết thân với em nữa. Lúc đầu chị ấy thương em đến thế mà sau này chị ấy phải lần tránh em, chứng tỏ là chị ấy nghĩ rằng tấm lòng của em đối với chị ấy không phải thuần túy tình yêu em. Chỉ có một cách là em để cho chị ấy yên, đừng làm rộn, đừng tìm đến nhà chị ấy khiến cho chị ấy phải trốn tránh mặt công chị ấy. Nhân đây, chị cũng xin nói thẳng với em rằng tuổi em chỉ nên cố gắng học hành, giải trí lành mạnh, suy nghĩ tới những vấn đề trong sáng, đừng có mơ tưởng những chuyện yêu đương lãng mạn mà cuộc đời sau này sẽ dở dang. Không được gặp chị ấy mà buồn phiền chán nản bỏ cả học hành gia đình, để bạn phải thương hại mà tìm chị ấy để dụ thuyết, thật là quá. Hãy gắng cao đầu lên. Nam nhi mà hạ mình quá vậy. Hãy học cho giỏi, trở thành người hữu dụng cho quốc gia xã hội. Không phí thì giờ đau khổ một cách vô ích. Lời thẳng khó nghe, nhưng đã tự nhận là chị của các em, chị phải nói. Mong em suy nghĩ và đừng giận chị ấy. Chị ấy thương em, không nên làm phiền chị ấy nữa.

Em Văn Bé : Thẻ thư viện được gửi lại tại tòa soạn chứ các em không về em ạ.

THIỆU NHI

Tòa Soạn : 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T. 42152

Cơ Sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn — Đ.T. 20.348.

Chủ Nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ Biên : NHẬT-TIẾN

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Số thứ ba—Số 95—Ra ngày 24-6-1973

Giá : 60 đ

MỤC LỤC

• Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn Hùng Trương 1 • Thắc mắc của em Bách 2 • Câu phụ trách 2 • Truyện ngắn : Như một giấc mơ của Đoàn Thụy 3 — Con chim xanh của Trần thị Phong Lan dịch 11 — Rồi một ngày của Phạm văn Dũng 28 • Cuộc thi sáng tác : Phần thưởng của Thy 31 Hoa 14 • Cuộc thi Thơ 27 • Bước trong vườn 19 • Kiến thức vào đời : Nếu ba má sửa nhà 10 • Sơ sỏ : Huyết thanh Sự thật của Nguyễn hùng Trác 6 — Tìm hiểu loài cá của Việt mỗ 20 • Danh Nhân Ngày Phụng khắc Khoan đi sứ của Trại Chính 26 — Vua hề Charlot của Thời Anh 29 • Giải trí Ô chữ của Văn Bá 8 — Đố vui hàng tuần 8 • Áo thuật : Đồng tiền ăn hiện của Áo thuật Gia Kassagi 9 • Thủ Công Origami : Gấp con Công của Thiệp Căn 30 • Tranh vẽ : Mickey giữ chó cho hàng xóm của Walt Disney 15 — cùng đi với Từ Thần của Nguyễn Tài 24 • Vườn Hồng : Đề yêu đời của Đỗ phương Khanh 16 — Nghệ Thuật cắm hoa của Bội Khanh 17 — Paté chaud của Huỳnh Chác 17 — Thực đơn kiêu ược của Đỗ phương Khanh 18 — Mẫu Thêu của Vi Vi 18 • truyện dài Đôi bạn giang hồ của Phan khương Thái 31 — Dấu Từ Thần của Conan Doyle, Thù An chuyển ngữ 32.

TRANH BÌA CỦA VI VI
BIÊN VẮNG

Các em thân mến,

Trong số báo vừa qua, chúng tôi có liệt kê mười lăm cách để làm cho người ta ghét hoặc ghê tởm mình.

Hôm nay, chúng tôi xin nói chuyện với các em về cách thứ nhất làm cho người ta ghét mình là mình tỏ ra ích kỷ, thờ ơ đối với mọi người.

Người ích kỷ là người chỉ biết đến mình, đến quyền lợi của riêng mình thôi.

Người ích kỷ thường hay thờ ơ đối với mọi người hay nói rõ hơn, người ích kỷ không bao giờ để ý đến người khác, tức là không bao giờ nghĩ đến đời sống, hoàn cảnh hay quyền lợi không phải của mình.

Người ích kỷ lúc nào cũng chỉ biết đến mình, còn người khác ra sao mặc họ, sống chết mặc họ, không liên can gì đến mình.

Chắc các em cũng đồng ý với chúng tôi : sống trên đời, chúng ta phải nhờ vả rất nhiều người. Người thợ nề, thợ mộc giúp cho chúng ta có nhà ở. Người thợ dệt, thợ may giúp cho chúng ta quần áo mặc. Người nông phu, trồng lúa, chăn nuôi đem thức ăn nuôi sống chúng ta. Nhà văn, nhà giáo mở mang trí óc chúng ta. Chúng ta còn phải mang ơn rất nhiều người nữa, chẳng hạn như bác sĩ lo cho sức khỏe chúng ta, quân nhân, cảnh sát bảo vệ an ninh cho đời sống chúng ta...

Đời sống chúng ta liên quan đến rất nhiều người. Vì vậy, chúng ta không thể sống ích kỷ, chỉ biết có mình.

Người ích kỷ không được ai mến. Ai mà ưa được con người lúc nào cũng nghĩ đến mình, thờ ơ đối với mọi người.

Con người ta ngoài cơm ăn, áo mặc, tiện nghi, tiền bạc dờ dạc còn có một sự ham muốn không kém mãnh liệt là sự ham muốn trở nên con người quan trọng.

Các em tuy tuổi còn nhỏ nhưng chắc chắn lúc nào các em cũng muốn mọi người xem trọng các em, kể cả người lớn.

Các em lúc nào cũng muốn được đối xử xứng đáng mặc dù tuổi các em còn thơ ấu.

Các em sẽ thấy mọi người trong xã hội, từ những người giàu sang, có địa vị xứng đáng đến những người nghèo khó làm thường như phu xe, người quét đường, hốt rác, thông cầu tiêu, ai nấy cũng đều giống các em ở điểm là muốn mọi người xem trọng mình.

Một nhà giáo dục Pháp, ông Raymond de Saint Laurent đã nói : Người ta có thể cãi nhau với bạn, chơi bạn nhiều trò bỉ ổi. Bạn có thể nổi giận, nhưng rồi cũng qua đi, bạn sẽ quên dễ dàng. Nhưng nếu người ta tỏ ra không công nhận giá trị của bạn là không bao giờ bạn quên hết, vết thương tinh thần không bao giờ khép miệng. Không bao giờ bạn sẽ quên, bạn không thể tha thứ tội họ coi thường bạn. Nhiều năm sau nữa, khi bạn nghĩ lại bạn vẫn thấy đau khổ.

Vì vậy, khi giao thiệp, với bất cứ ai, các em chớ có thờ ơ đối với họ, chớ có coi thường họ nếu các em không muốn họ ghét các em.

Các em thân mến,

Nếu các em muốn được cảm tình của mọi người, điều đầu tiên là các em đừng có ích kỷ, chỉ nghĩ đến các em, đừng thờ ơ, coi thường ai cả.

Các em nên nghĩ đến những người mà các em chung đụng hàng ngày, chia xớt nỗi buồn vui của họ, coi trọng họ, thành thực công nhận giá trị của họ, đương nhiên các em được họ quý mến và đời sống các em được yên vui hơn.

Thân mến chào các em,
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

THẮC MẮC CỦA EM

MÁY RỌI HÌNH

HỎI : Cháu có nghe nói đến máy rọi hình mà thật sự chẳng biết đến nguyên tắc rọi hình ra sao. Cháu xin chú giải thích cho cháu và các bạn Thiếu Nhi được biết về nguyên tắc rọi và cấu tạo của máy rọi hình, có thể tự chế tạo được không ?

NGUYỄN VĂN THIÊN
(Cần Thơ)

ĐÁP : Phim trong các máy chụp hình thường có kích thước nhỏ (như khổ 2.4×3.6 cm) vì vậy ảnh chụp được trên phim sẽ rất nhỏ. Muốn có ảnh rửa ra giấy lớn hơn (như khổ 9×12 cm hay 18×24 cm...) người ta phải dùng máy rọi hình. Vậy rọi hình là phóng lớn một ảnh từ phim ra giấy ảnh.

1) Theo nguyên tắc, muốn rọi hình ta phải có :

— Một hệ thống gồm nhiều thấu kính ghép lại nhưng động tác như một thấu kính hội tụ duy nhất (tương tự như kính lúp vì vậy có thể thay thế bằng kính lúp) hệ thống này gọi là vật kính (Objectif).

— Một nguồn sáng thật mạnh như một bóng đèn cỡ 500 watt.

— Một hệ thống thấu kính thấu góp ánh sáng gọi là kính tụ quang để tăng cường sức sáng rọi vào phim.

— Phim để rọi.

— Giấy ảnh để thu hình đã được phóng lớn ra.

— Thuốc ảnh để làm hiện hình và giữ hình trên ảnh (tương tự như phép rửa ảnh).

2) Đại cương, sự chuyển vận của máy rọi hình như sau (nhìn từ trên xuống dưới).

— Trên cùng là nguồn sáng (bóng đèn 500 w)

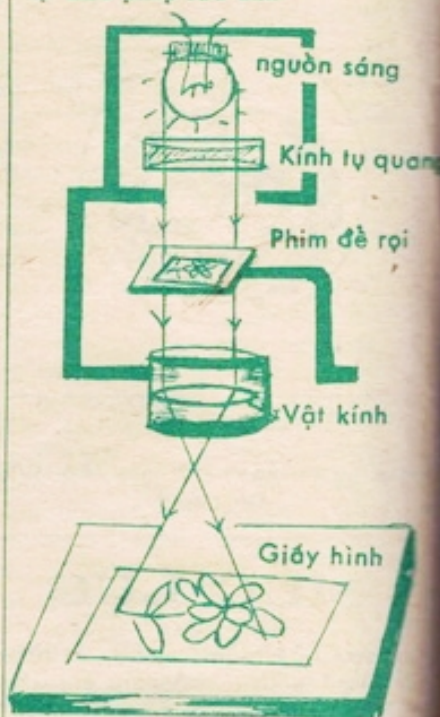
— Nguồn sáng rọi ánh sáng vào kính tụ quang.

— Kính tụ quang chiếu ánh sáng cực mạnh vào phim để rọi.

— Hình ảnh trong phim để rọi đi qua Vật kính sẽ được phóng to ra.

— Tám giấy ảnh để trên mặt bàn sẽ bắt lấy hình phóng to này tương

tự như phép rửa ảnh.

Nếu ảnh hiện ra không rõ có thể điều chỉnh vật kính cho đến khi nhìn thấy ảnh rõ.

(xem tiếp trang 23)

**ĐÓN ĐỌC SỔ 96 PHÁT HÀNH
VÀO TUẦN TỚI**

Thiếu Nhi SỐ ĐẶC BIỆT CHỦ ĐỀ TỪ BẢN THẢO ĐẾN CUỐN SÁCH

— Bạn đã hoàn thành một tác phẩm nay muốn in thành sách ?

— Thủ tục Kiểm duyệt như thế nào ?

— Vấn đề giao dịch với nhà xuất bản ra sao ? bản quyền tác phẩm thế nào ? Giao kèo ký kết ?

— Các công việc liên hệ tới in loát : giá giấy, công in, vẽ bìa, in bìa ?

— Công việc giao dịch với cơ sở phát hành : vấn đề hoa hồng, bìa thủ tục thanh toán ?

— Tình hình sinh hoạt mới của giới viết sách, in sách và bán sách ?

Tất cả sẽ được trình bày bởi những người bút thực sự đã và đang còn tham dự vào sinh hoạt Văn Học Nghệ Thuật với những hiểu biết dồi dào và một sức nhất tình trạng thực tế hiện tại.

như một giấc mơ

ĐOÀN THỤY

Bố tôi gác hai cái nạng qua một bên, ngồi trên tấm phản trước hiên nhà. Trong ánh sáng mờ, điều thuốc trên tay bố tôi rục rỏ lên từng hồi. Chiều xuống êm đềm. Bóng tối chiếm dần khoảng sân. Giấu bím bím tìm nhặt xiêu đồ ở một góc sân, chập chùng theo bóng lá. Gió hạ hiu hiu, tôi thấy hình như có mang theo mùi lúa non. Có tiếng lục đục ở dưới nhà, chắc mẹ tôi đang rửa chén. Bên ngoài, thôn xóm đã im lìm. Vài tiếng chó sủa vu vơ vang lên lẻ loi. Đêm ngày ở đây đều bình thản và trầm lặng như thế. Tôi nhìn vờn vờ ra ngoài. Qua màn lá lưa thưa của hàng dừa, ở tít đằng xa chấm đèn xanh đỏ của chiếc máy bay đang di chuyển cầm lạng. Ánh đèn chớp sáng liên hồi, bay xa dần rồi mất hút. Đêm ở đây bình an. Đêm an lành, đêm ở đây thật êm ả của đêm hạ. Đêm ở đây êm tình làm tôi cảm thấy thiếu cái gì. Đêm ở đây làm tôi nhớ đến làng quê tôi. Thị trấn Đông Hà, một miền quê hương nghèo nàn. Đêm ở đó không bình an. Đêm nghe tiếng đại bác rít qua thành phố. Đêm với ánh hỏa châu bập bùng. Ở đó tôi không được giấc ngủ an lành, chỉ chực thức giấc vì tiếng đại bác, tiếng phản lực rít

trong đêm. Đêm ở đó lo âu, phập phồng. Ở đó tôi không nghe được tiếng gà gáy, tiếng chó sủa vu vơ, chỉ có tiếng súng lẻ tẻ, tiếng đạn oanh kích. Dư âm đó còn vang vọng trong óc tôi. Những thứ đó mà ở đây không có được. Đêm ở đây quá thanh bình. Tuy vậy, ở đó tôi cũng sống qua một thời thơ ấu. Tôi cũng chôn nhiều kỷ niệm nồng nàn ở đó. Làng quê tôi có lẽ giờ không còn nữa. Thành phố Đông Hà giờ tiêu điều, tan nát. Thị trấn bị oanh kích. Tôi đã rời xa làng quê tôi.

Bố tôi rít mạnh điều thuốc rồi ném ra ngoài. Ánh lửa tạo thành một đường cong đỏ rục rồi tắt lịm. Bố tôi nhìn ra ngoài trời, mắt mờ màng. Đêm chùng xuống mặt mừng. Bố tôi nói:

— Vào lấy cây đèn cho bố, con.

Tôi xuống tấm phản, chạy vào nhà lấy cây Tây ban cầm cũ kỹ đem cho bố tôi. Bố tôi so dây lại. Tiếng đàn dạo nhẹ vang trong hiên buồn. Bố tôi bắt đầu gảy những khúc nhạc tiền chiến. Âm thanh chập chùng mênh mang vang trong đêm hạ, như kéo bố tôi về những kỷ niệm của ngày chinh chiến. Đó là những ngày oai hùng còn mang kiếp sống của người trai đã lỡ sinh giữa thời ly

loạn.

Nhưng bây giờ bố tôi đã từ già kiếp sống người hùng, để trở thành người nghệ sĩ của gia đình. Vì sau một trận đánh ở Hạ Lào, bố tôi phải ca bài «NGÀY TRỞ VỀ» của Phạm Duy. Từ đó bố tôi về sống với gia đình. Nhưng hồ thì mãi nhớ rừng già cô tịch, nhớ tới thời oanh liệt của ngày xưa. Đây là bố tôi. Bố tôi không thích sống với gia đình, bố tôi thích sống giữa núi rừng. Bố tôi họ Nguyễn. Có lẽ bố tôi mang một ít huyết thống của Nguyễn công Trứ. Có lẽ bố tôi chưa thỏa chí tung hoành, hay là con người hoài niệm. Nên chiều chiều, khi dậu bím bím đã xiêu đồ nhập nhòa, thì bố tôi ngồi ôm đàn. Thả hồn theo khúc nhạc ngày xưa để thương nhớ một đời sôi nổi.

Nhưng tôi nhớ nhất hình ảnh của bố tôi ở hai năm trước. Bây giờ tôi vẫn thấy hình ảnh đó thoáng qua bố tôi, mà mỗi lần tôi mở cánh cửa thời gian. Đi ngược vào để nhìn lại bức họa ngày xưa. Tôi vẫn còn cảm thấy mênh mang nuối tiếc khi nhớ tới thời oanh liệt của bố tôi. Ở trên cuộc đời mọi vật đều không vĩnh cửu. Đó là lời bố tôi. Nhà văn Nguyễn Tuấn đã chứng minh qua tác phẩm «vang bóng một thời». Và cái hình ảnh của bố tôi ở hai năm trước, giờ đây cũng chỉ là vang bóng! «Than ôi! thời oanh liệt nay còn đâu» (1)

Đó là một buổi chiều nắng quái còn xiên xắt trên ngọn tre. Thị trấn Đông Hà nóng hừng hực vì gió Lào. Tôi ngồi mãi mê rải thóc cho đàn gà tre. Những chú gà tre nhỏ con nhưng chúng hăng lắm. Đá nhau mãi. Tôi chợt nhớ tới câu ca dao «Gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau». Đó là những chú gà trống. Còn những chú gà con thì khác hẳn. Chúng nhí nhảnh với tiếng kêu non nớt thật dễ thương! Lúc đó thì bố tôi về, bố tôi lái xe về. Tôi trông bố

(1) Thơ Thế Lữ

tôi nai nịt gọn gàng. Chắc bố tôi sắp đi hành quân. Bộ áo rằn ri với chiếc mũ rừng có đính hai mai. Tôi thấy bố tôi kiêu hùng lạ. Bố tôi dắt tay tôi vào nhà. Gặp mẹ tôi, bố tôi cho mẹ biết tin là bố tôi phải đi hành quân Hạ Lào. Bố tôi đã có sự vụ lệnh. Mẹ tôi sững sốt rồi sụt sùi khóc. Riêng bố tôi vẫn kiêu hùng! Người đã dỗ mẹ tôi bằng những lời thật thâm thiết. Lúc ấy tôi mới học lớp nhất trường làng. Tuổi nhỏ lòng còn vui với bạn bè và vô tư một cách hồn nhiên. Tôi chưa biết buồn là gì! Nếu có chỉ là nỗi buồn vớ vẩn, khi nhìn sợi khói lam chiều vang lên ở xa xa. Nên lúc bố tôi nói. Mẹ tôi khóc. Tôi vẫn thản nhiên nhìn chiếc xe có gắn súng của bố tôi, lòng không chút gợn buồn. Bố tôi hôn mẹ tôi, hôn tôi rồi bảo tôi:

— Ở nhà với mẹ ngoan nhé! Bố đi mai một bố về.

Tôi gắng hỏi:

— Mai một là chừng nào hở bố?

Bố tôi ngập ngừng:

— Mai một là chừng... một tháng bố về liền!

Bố tôi ra đi. Chiếc xe vọt mạnh như con ngựa bất kham. Mẹ tôi đứng ngẩn ngơ nhìn theo. Con đường quốc lộ dài ngút mắt. Chiếc xe của bố tôi nhỏ dần sau lớp bụi mờ, bỏ lại một cánh đồng mênh mông. Hình ảnh còn lại khơi vào trí óc tôi cảnh dặm trường xa cách. Bấy giờ trăng dương bật mở làm tôi buồn mênh mang. Lần đầu tiên tôi có cái buồn chính đáng.

Từ đó mẹ tôi sống trong khác khoải, sầu muộn. Những trận đánh khủng khiếp bên kia giới tuyến, được mẹ tôi thâu thập với nét lo âu hằn trên khuôn mặt. Mẹ tôi đi lễ phật luôn, người cũng đã cầu nguyện cho bố tôi hàng đêm. Mẹ tôi đã xin dâng tôi cao phù hộ bố tôi.

Còn tôi, ở lớp tôi «nổi» hẳn lên. Thầy tôi, bạn bè tôi đều biết bố tôi hành quân Hạ Lào. Tôi hãnh diện. Bạn bè nhìn tôi bằng con mắt khâm phục. Chúng bắt tôi kể chuyện của bố tôi. Tôi kể lại những trận đánh

của bố tôi. Chúng nó kháo nhau, kể lại cho nhau. Ở trường tôi khoái chết được. Bố chúng nó cũng có đi lính, nhưng lính ngồi văn phòng, lính kiềng, không kiêu hùng bằng bố tôi được. Tôi có quyền kiêu hãnh. Vì tôi quá đặc biệt nên được thầy giáo kêu lên đọc bài nhiều hơn. Tôi cố gắng học bài, cố làm toán. Lên bảng tôi làm ro ro. Mỗi lần tôi làm được toán, hay học thuộc bài, thầy giáo xoa đầu tôi nói với cả lớp «*Mấy trò coi trò Chương này ba trò Chương đi hành quân Hạ Lào, trò Chương ở nhà một mình mà vẫn học giỏi như thường. Các em nên bắt chước trò Chương*». Mỗi lần như vậy tôi sung sướng muốn chết đi được. Tôi học bài thuộc lâu lâu. Như vậy đề khỏi hổ danh bố tôi. Và lại đề lúc bố tôi về tôi sẽ khoe bố tôi. Đề chứng tỏ rằng trong thời gian bố tôi đi hành quân gian khổ, con của bố vẫn học giỏi như thường. Con của bố không lêu lổng mà vẫn ngoan như thường.

Những trận đánh bên kia giới tuyến vẫn tiếp diễn. Bố tôi mãi tung hoành giữa nơi núi rừng. Chỉ tang bồng nung nấu. Điều mà bố tôi hằng mơ ước. Bấy giờ mơ ước của bố tôi thành tựu. Bố tôi đã đi theo con mẹ viễn xứ. Còn người ở lại: mẹ tôi, vẫn mơ tưởng đến ngày về của kẻ đi chinh chiến. Cuộc sống như vậy kéo dài một tháng. Tôi vẫn hân hoan đến trường, lòng kiêu hãnh

vì bố tôi. Nhưng một đôi khi, ngồi một mình, tôi chợt thấy thiếu vắng một tình thương đậm đà. Và mỗi lần nhìn bóng quân xa chạy ngang nhà, lòng thương bố tôi chợt trào ra cuộn cuộn.

Nhưng một hôm tôi từ trường về. Tôi ngạc nhiên khi thấy mẹ tôi khóc. Mẹ tôi nói bố tôi bị mất tích. Mẹ tôi vừa được người ta báo tin. Tiểu đoàn của bố tôi được rút về vì dụng quá nặng. Sau khi rút quân, kiểm điểm quân số người ta thấy vắng bố tôi. Tôi hoang mang. Ở tuổi nhỏ, tôi chưa có những suy nghĩ sâu sắc, tôi tưởng bố tôi «chết» thế, sao mất tích được. Tôi ôm mối hoài nghi, thắc mắc ấy trong lòng. Mẹ tôi nói ngày mai tôi được nghỉ học, đề theo mẹ lên hậu cứ của quân đoàn hỏi cho ra lẽ.

Ngày lên quân đoàn là một ngày buồn đối với tôi. Cảnh chuyển quân rộn rịp ở hậu cứ hiện ra trước mắt tôi. Những chiếc thiếp giáp xa gần gù. Những đoàn «công voa» chuyển quân đi rầm rộ. Lòng tôi nao nức. Giá có bố tôi ở đây, tôi phải về bố tôi dần tới coi mấy khẩu súng đại bác mới được. Mẹ tôi dẫn tôi đi về phía dãy nhà làm việc. Tiếng đánh máy lóc cóc. Tiếng giấy sột soạt. Tôi đứng ngẩn nhìn cảnh làm việc ở văn phòng. Mẹ tôi lại hỏi người sĩ quan ở bàn giấy về chuyện bố tôi. Ông ta hỏi số quân, tiểu đoàn của bố tôi và ghi vào một quyển sổ. Ông ta chỉ qua phòng bên cạnh. Bước qua, ở bên này trống trơn. Trên vách có dán giấy tờ đầy trên tường. Tôi gọi mẹ tôi:

— Mẹ ơi! Lại đây coi nè.

Trên tấm giấy ghi những sĩ quan đi hành quân. Mẹ tôi dò xem tên bố tôi. Bảng danh sách dài hai trang. Mẹ tôi chợt la lên:

— Đây rồi, Chương con đọc cho mẹ.

Tôi nhìn theo ngón tay đọc:

— Nguyễn Đình Thi, số quân mất tích ngày... Hạ Lào.

Tôi đọc xong, mẹ tôi ôm ngực tránh tiếng thét kinh hoàng. Mẹ tôi

đi khóc. Tôi không tin như thế, tôi đọc lại lần nữa. Vẫn thế! Bố tôi mất tích rồi! Tôi chột bật khóc rấm rức. Một cái gì đã mất trên tờ danh sách. Người sĩ quan lúc này đứng sau lưng tôi bao giờ, cất giọng trầm trầm:

— Vì rút quân trong khi bị oanh kích nên chúng tôi không thể kiểm điểm quân số ngay được. Tôi xin chia buồn cùng bà!

Không khí chùng xuống quánh đặc. Người sĩ quan đứng tần ngần. Mẹ tôi cảm ơn ông ta rồi ra về. Trong nước mắt đầm đìa, mẹ tôi thẫm lặng không nói gì. Một vết thương đã hằn trên mình mẹ tôi. Trên đường về, lòng tôi còn đang bị xâm chiếm bởi cái cảm giác ngao ngán và nhớ thương. Những cánh đồng lúa như đã trải ra trước mắt tôi. Vài ba cánh cò đang lượn la đà trên một đầm nước nhỏ. Quang cảnh đồng lúa thật hao la. Tôi mang máng nghe tỏa từ quãng mệnh mông đó một tiếng gọi gì buồn bã. Tiếng gọi mà tôi không hiểu của chính mình hay của núi rừng muồn màng của miền Hạ Lào. Buổi chiều xuống nhanh. Tôi nhìn những hàng cây đứng bơ vơ hơn trước. Hoàng hôn buông xuống nhập nhòa. Bóng tối mau chiếm lấy sân. Ở trong cái lạnh lẽo bốc lên, tôi mơ hồ nghe tiếng lách cách của cây súng bố tôi.

Bà con láng giềng xúm lại chia buồn. Trong nỗi buồn mẹ tôi cầu nguyện. Trong tuyệt vọng còn có hy vọng. Dù hy vọng mỏng manh nhưng mẹ tôi vẫn giữ lấy. Đó là ngày về của bố tôi. Bây giờ hình ảnh bố tôi bỗng mờ nên xa xôi trong cái trí non nớt của tôi. Tôi mừng rỡ tưởng tới khuôn mặt dãn dỗi của bố tôi mà lòng thương nhớ vô vãn. Bây giờ tôi rất sợ bóng tối. Những đêm tịch liêu tiếp. Trời vẫn mệnh mông xa xăm như chứa đựng cả nỗi buồn của tôi. Một tình thương mất đi, vừa rời lững xuống ngày tháng tôi sống. Tôi mơ tưởng đến một ngày nào hòa bình sẽ trở về trên quê hương diều hâu. Tôi hy vọng bố tôi sẽ trở về cùng cuộc đời mãi mãi bình yên trên quê hương đầm ấm.

Cái hy vọng mỏng manh mà mẹ tôi còn giữ là ngày về của bố tôi. Ngày về của bố tôi có thật! Không còn ở trong giấc mơ nữa. Một buổi chiều bố tôi về! Một buổi chiều như bao buổi chiều khác. Tôi sắp sửa hòa mình với cái vui của bạn bè trên những cánh đồng lúa chín, để quên đi nỗi sầu của mình, thì bố tôi về. Bố tôi trở về thật đột ngột. Tôi mừng rỡ tưởng chết đi được. Mẹ tôi sững sờ. Sau một tháng dài đằng đẳng mẹ tôi lại nở nụ cười rướm nước mắt.

Ngày đi bố tôi can trường như Triệu tử Long. Ngày về của bố tôi thật bi tráng. Bố tôi chống nạng đi từ ngõ vào. Người hùng từ mặt trận trở về. Tôi chạy lại ôm bố tôi. Bố tôi nở nụ cười hiền hậu, ôm tôi vào lòng. Tôi rung rung nhìn chân bố tôi. Bố có còn tung hoành không bố? Hình ảnh kiêu hùng của bố còn không bố? Bố tôi hôn mẹ tôi. Bố tôi vẫn còn nụ cười hiền hòa, người vẫn hiền ngang như thuở nào!

Bố tôi nói với tôi:

— Từ nay bố sẽ sống mãi với con! Bố không còn đi hành quân nữa. Bố sẽ nuôi gà với con! Cháu không con?

Tôi khoái quá:

— Dạ chịu! Bố có nuôi bồ câu không bố?

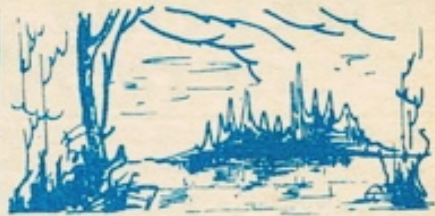
— Có con ạ! Bố sẽ nuôi bồ câu cho hòa bình mau trở về trên quê hương.

Bố tôi quay sang mẹ nói:

— Mẹ nó này, làm bữa khao tôi chứ. Tôi về rồi mà!

Bố tôi cười ròn rảng. Mẹ tôi dẫu nổi vui mừng và xuống nhà dưới làm cơm. Hôm đó nắng êm và nhẹ như một buổi nắng thu miền Bắc. Bố tôi sau những ngày vượt Trường Sơn, băng núi vượt đèo, qua những miền núi rừng để tìm về quê hương. Bố tôi đã bị hư mất một bên chân.

Từ đó bố tôi sống mãi bên tôi. Ngày ngày bố tôi chống nạng đi chăm sóc đàn gà. Bố tôi cũng bắt đầu trồng hoa, trồng cây ăn trái, vui thú điền viên để chứng tỏ đã dứt khoát những ngày gian khổ. Mẹ tôi thì vui vẻ trở

TRONG LỜI TỪ TẠ

Như phiến mây trời bay trong nắng hạ
Như gió sang mùa rộn rã niềm thương
Cây phượng đem bóng nở đỏ công trường

Ưa ai thay lời nhủ người cấp sách
Mùa hạ đến mang theo nhiều lý cách
Là học trò xin đón nhận tự nhiên
Có tâm tư hãy trải trải rất dịu hiền
Trang giấy trắng không ghi lời buồn

Ơi dẫu ai ngồi trường ngày sang hạ
Vẫn êm đềm với tất cả để thương
Và bạn bè mỗi đứa sắp mỗi phương
Sao bỗng thấy băng khoảng nhiều khổ

Đầy lưu bút xin ghi vài dòng tại
Đề gọi là có một chút cho nhau
Chín tháng trời niên học lướt qua mau
Ngày họp cuối chẳng lẽ buồn không
Như chim chóc trên cành cao thủ thỉ
Chúng mình ngồi ôn lại kỷ niệm xưa
Chuyện buồn vui biết nói mấy cho vừa
Giờ ly biệt xin đan lốt từ tạ.

MINH HƯƠNG

lại tiếp tục làm một người đàn bà đảm đang. Còn tôi, tôi vẫn còn trong tuổi học trò, hồn nhiên và vô tư, sống giữa hai tình thương nồng nàn. Tuổi học trò tôi như con diều no gió bay phất phới trên làng quê nghèo xác xơ.

Bây giờ, gia đình tôi phải lánh nạn ở đây. Một làng quê miền duyên hải cát trắng. Mùa hè năm ngoái có lẽ làng quê tôi tiêu điều. Thị trấn Đông Hà miền địa đầu giới tuyến. Tôi còn nhớ khi tôi rời khỏi căn nhà yêu dấu thì làng quê tôi đang chìm trong khói lửa mịt mù. Bố tôi còn nhớ mãi thời chinh chiến đã qua. Có những câu hát tiền chiến vẫn còn theo đuổi bố tôi mãi mãi: « Qua thiên sơn kia ai tiễn rượu vừa tàn. Vui ca xang rồi đi tiễn binh ngoài ngàn. Người đi ngoài vạn lý quan san. Người đứng chờ trong bóng cỏ đơn... »

ĐOÀN - THUY
(Nhà Trang 02-6-73)

Huyết thanh sự thật

Cyrille de Neubourg

Bản dịch: Nguyễn Hùng Trác

CON NGƯỜI LÀ BÍ HIỀM

Nếu người ta có thể dễ dàng tháo tung tất cả một pho tượng thạch cao, để có thể nhìn thấu được trong lòng, trong đầu óc của con người chứa đựng những gì thì chúng ta sẽ hiểu được con

người. Nhưng chúng ta không được phép tìm hiểu con người bằng cái cách bất nhã đó. Sự khó khăn này không làm chùn bước các nhà khoa học cũng như những người tò mò. Vì những lý do khác nhau, có khi đáng xưng tụng, có khi không được hợp pháp mấy, người ta đạt được những phương tiện thích ứng để khám phá đến vùng bí ẩn của tiềm thức, ngay cả khi vùng tiềm thức bí ẩn là nơi chứa đựng nhân cách đích thực của con người rất ư là khó hiểu đối với kẻ khác cũng như đối với chính bản thân.

Các cách thức đó như thế nào? Chúng có hiệu quả hay không? Liệu trong chừng nào người ta có quyền xâm phạm nhân cách con người trong các điều bí mật riêng tư đó?

SỰ XUẤT HIỆN CỦA THUỐC SỰ THẬT

Trong nhiều phương pháp được dùng để khám phá một cách khoa học những điều bí mật mà người ta dù muốn dù không đã giấu kín trong đáy lòng, chất pentothal ngày nay được nhắc đến nhiều nhất. Người ta gọi nó là Truth serum — huyết thanh sự thật — tên này do một nhà báo Hoa Kỳ đặt ra khi báo chí ở đó lần đầu tiên nói đến chất thuốc kỳ diệu này. Tuy nhiên, như chúng ta sẽ thấy, chất pentothal không phải là sự thật mà nó đạt được cũng không có vẻ gì tuyệt đối cả.

Chất Pentothal Sodium hay chất 245 R.P lần đầu tiên được hai nhà bác học Hoa Kỳ là Horsley và Lorentz đem thí nghiệm vào năm 1932. Nhưng bản phúc trình về công cuộc

thí nghiệm của hai nhà khoa học này mãi đến năm 1943 mới được công bố. Bên Pháp, công cuộc khảo cứu đầu tiên về tác dụng của chất pentothal này do Suttler thực hiện, và thiên tài liệu thứ nhất do ba bác sĩ P.Cossa, Agid và Auguin soạn thảo được phổ biến vào năm 1945.

Chất thuốc đặc biệt này khi tiêm vào mạch máu con người sẽ tạo ra một trạng thái mơ mơ màng màng hay nửa thức nửa ngủ như một người bị thôi miên.

Vào thời kỳ đầu cuộc chiến tranh 1939-1945, chất pentothal chỉ được dùng để điều trị các vết thương óc. Sau đó, người ta dùng nó trong quân đội Hoa Kỳ và quân đội hoàng gia Anh để khám phá những kẻ giả vờ đau ốm và để khám phá sự thành thật của những kẻ phản chiến viện những lý do «nhân đạo» để không chịu ra trận. Nhất là ở dưới khía cạnh này, chất pentothal được người ta nhắc nhở đến ở nước Pháp, trước tiên là những người thuộc giới khoa học, sau đó là công chúng. Do đó, chất «huyết thanh sự thật» được mọi người biết tiếng.

Còn có nhiều dược liệu khác có hiệu năng tương tự như pentothal, đó là: Prinéval, Narconumal, Amytal. Tất cả đều là chất barburates nghĩa là các hợp chất do a cít bar bitu ric (acide barbiturique) tạo thành. Trong khi đó, danh từ «huyết thanh» là một chất hữu cơ. Thế nên pentothal không phải là «huyết thanh» theo đúng ý nghĩa của danh từ này. (Chữ Latin, serum là chất «sữa nhũ», chỉ r chất đo máu).

ẢNH HƯỞNG CỦA HUYẾT THANH SỰ THẬT

Phân lượng thuốc tiêm vào mạch máu tùy theo công thức (pentothal hay các loại thuốc tương tự), hoặc tùy theo người bị tiêm. Nhiều nhà khoa học chủ trương tiêm chậm, nhiều người khác cho rằng nên tiêm nhanh. Những người thuộc khuynh hướng thứ nhất khuyên nên thực hiện cuộc thẩm vấn ngay trong trạng thái nửa ngủ nửa thức của người

tiêm thuốc. Những nhà khoa học thuộc nhóm thứ hai cho rằng lúc tiêm vẫn tốt nhất là khi người bị tiêm thuốc vừa tỉnh dậy.

Thoạt tiên, người thăm vấn hỏi hướng dẫn người bị tiêm thuốc những giấc mơ. Cách thức này giống như công cuộc phân tâm của một nhà phân tâm học, có thể nó « hơi » mạnh hơn một chút.

Cách thức này không kéo dài thời gian như việc phân tâm. Thực ra, công cuộc phân tâm thường rất dài, có thể kéo dài đến nhiều năm. Trong khi đó, việc dùng thuốc pentothal có thể giải quyết xong trong 3 buổi, cả đến những vụ rắc rối nhất cũng chỉ lâu đến vài mươi buổi là xong.

Cách thức dùng thuốc pentothal làm cho người bị tiêm thuốc không cần kiểm soát được tâm lý và làm cho người ta dễ dàng bộc lộ tất cả, tuy nhiên người ta vẫn có thể giấu được vài khía cạnh. Và lại, nếu trong trạng thái bình thường, người ta đã quen nói dối, thì trong trạng thái nửa thức nửa ngủ người ta cũng có thể nói dối được như thường. Thế nên về khía cạnh « khám phá », những « lời tự thú đột phát » này cũng đáng nghi ngờ lắm.

Người ta đã dùng « huyết thanh sự thật » tiêm cho kỹ sư Lindecker, một người bị tình nghi đã giết vợ, người ta yêu cầu đương sự khai thật trước máy vì âm trong suốt việc thăm vấn. Các câu trả lời của

đương sự không hề lộ một tí gì đủ yếu tố pháp lý để buộc tội.

Tuy nhiên, một lời nói vụng về hay một lời thú nhận mà kẻ bị hỏi cung cho là không quan trọng lại có thể giúp cho y sĩ hay cảnh sát biết được đầu mối để phanh ra sự thật.

Năm 1948 trong thiên tiểu luận « Acta Medicinæ Legalis et Socialis » (Cách Dùng Thuốc để phân tách dưới khía cạnh y lý), P. Diory và J. Bobon khảo sát về việc tiêm Pen tothal và họ đi đến kết luận như sau:

« Ở một khía cạnh, việc dùng thuốc tiêm để tìm ra sự thật về pháp lý đã không đem lại một kết quả nào cả, nghĩa là không làm cho người ta phải thú nhận, cũng không thể giải thích được những sự kiện khác hơn những điều người ta đã được biết trước khi cho tiêm thuốc lúc mà kẻ bị thăm vấn còn đủ khả năng biện bạch. Trái lại, phương pháp này giúp cho ta khám phá được sự dấu diếm, ngập ngừng, và dựa vào các yếu tố thu nhặt được bằng những cách thông thường để thẩm định xem người đó có thành thật hay không. »

Luật sư Alec Mellor nhận xét rằng: « Huyền thoại về huyết thanh sự thật đã được đại chúng và giới bất lương cả tin cho đến nỗi ở các khám đường tại Ba-lê hầu như không còn ai dám giả vờ nữa. »

Việc sử dụng chất pentothal còn đặt ra một vấn đề đạo đức. Nhưng

nếu người ta có quyền thăm vấn tội nhân bằng cách không cho họ ngủ thì tại sao lại không được dùng thuốc. Biên giới ngăn cách giữa các phương pháp này thực ra hết sức mong manh. Hình luật coi như không có tội khi một hành động được thẩm quyền luật định cho phép. Một vết tiêm vào mạch máu có thể được xem như hợp pháp hay không?

Quả vậy, cách sử dụng huyết thanh sự thật tạo ra hai khuynh hướng khác nhau: có những kẻ tán đồng, có những kẻ phản đối trong phương pháp trị liệu y học và trong khía cạnh pháp lý.

Hàn Lâm Viện Y Khoa Pháp trong phiên họp ngày 22 tháng ba năm 1949 đã đưa ra quan điểm sau đây :

« Mê được phân tích hay mê được tâm phân tích dùng các được liệu không được dùng trong sự giám định pháp lý hay trong mục đích trị liệu, cả trong mục đích thăm vấn. Nó vi phạm sự toàn vẹn tâm lý, làm cho người ta mất cả sự kiểm soát ý chí tự do, hơn nữa nó còn trái với quyền tự vệ hợp pháp. Cần thêm rằng chuyên viên không thể sử dụng phương pháp mê được phân tích ngay cả khi kẻ bị thăm vấn và các cố vấn pháp luật đồng ý hay cả khi tòa án thăm vấn đòi hỏi. »

Bản văn còn tiếp tục định rõ : « phương pháp mê được phân tích có thể tạo ra những xáo trộn sâu xa trong nhân cách của chủ thể chịu sự mê được phân tích không còn thái độ tâm lý giống như lúc trước. »

Tuy nhiên, dù có sự chống đối, người ta vẫn tiếp tục dùng chất Pen tothal. Nó càng ngày càng trở nên thông dụng đối với các y sĩ.

Chúng ta hãy nhớ lại cách đây hơn một thế kỷ cũng có một cuộc tranh luận tương tự như vậy xảy ra về vấn đề sử dụng thuốc mê. Ngày nay thì thuốc mê đã trở thành thông dụng rồi. Người ta có thể đoán trước được hay không số phận dành cho phương pháp mê được phân tích?

Ô CHỮ HÌNH VUÔNG

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

	A	B	C	D	E	F	G	H	I
A	T	H	Δ	N	H	T	H	O	I
B	H	Δ	N	H		O	I	Δ	
C	Δ	N	H	Δ	N		E		N
D	N	H	Δ	N	H		U	N	G
E	H		N	H	Δ	N		Δ	O
F	T	O			N	I	E	N	
G	H	I	E	U		E	N		O
H	O	Δ		N	Δ	N		Δ	N
I	I		N	G	O		O	N	

NGANG DỌC như nhau :

- A— Cảm tưởng khi được rảnh rỗi.
B— Một đức tính của người con gái — Trời nóng bức.
C— Hồi hận việc làm bậy đã qua — E — Anh.
D— lẹ, chóng — Đồng ý, bằng lòng
E— Đồng nghĩa với ca — mắt — Đi đôi với quần.

- F— bự, lớn — Tiếng Hán là năm.
G— Từ lợ là người con rất có... — Chim xuất hiện vào mùa xuân — Đề che mưa.
H— Tiếng khóc chào đời — Hết thích thú đề tiếp tục — Đi đôi với uống.
I— nhìn, ngắm — học nhiều bài một lúc.

Đố Vui kỳ 95

A và B cùng lấy lại đồng hồ theo một đồng hồ mẫu :

— Nhưng đồng hồ của A chạy

nhau hơn đồng hồ mẫu mỗi giờ 2 giây rưỡi.

— Và đồng hồ của B chạy chậm hơn đồng hồ mẫu mỗi giờ 2 giây rưỡi.

Giả thử hai đồng hồ của A và B cứ đề chạy nhanh, chậm như thế hoài không sửa lại. Hỏi trong bao nhiêu lâu nữa đồng hồ của A và của B chỉ trùng giờ với nhau.

ẢO THUẬT

Đồng tiền ảo hiện TRÌNH DIỄN :

— Trên mặt bàn, bạn lột sẵn một tờ giấy trắng. Trên tờ giấy trắng đề sẵn 2 cái ly. Bạn đặt một đồng tiền các lên mặt bàn rồi úp lên 2 cái ly, mỗi cái một chiếc phiếu bằng giấy (hình 1, 2, 3).

— Nhấc cái ly (bên có đồng tiền) đề úp chụp lên đồng tiền (hình 4). Khoa tay đề làm phép (!)

— Bây giờ bạn nhấc một cái phiếu giấy lên. Lại thay, đồng tiền đã chạy qua cái ly bên này (hình 5).

— Khán giả chắc không tin, và nghi ngờ đồng tiền vẫn còn ở cái ly bên kia. Bạn liền nhấc cái phiếu giấy còn lại lên. Quả nhiên, đồng tiền lúc trước ở bên này, bây giờ đã biến mất (hình 6).

— Lại úp trở lại 2 cái phiếu giấy (hình 7).

— Rồi mở lên lần thứ hai. Lại thay đồng tiền đã lại đổi chỗ ở bên này qua bên kia (hình 8).

— Lại úp trở lại 2 cái phễu giấy (hình 9).

— Rồi mở lên lần thứ ba. Lại thay, bây giờ trong cả 2 cái ly, mỗi cái đều chứa một đồng tiền (hình 10).

XẢO THUẬT:

— Bạn phải quét hồ lên 2 miệng (hình 11).

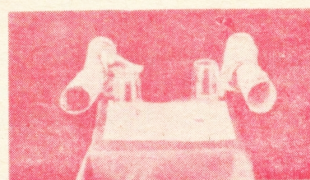
— Rồi cắt 2 vòng tròn bằng giấy trắng to vừa khít 2 miệng ly dán bit (hình 12, 13).

— Làm 2 cái phễu giấy (hình 14, 15). Hai cái phễu này chỉ cốt để che mắt khán giả mà thôi.

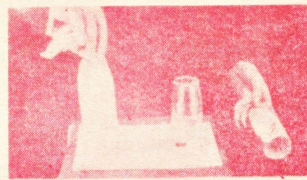
— Lúc đặt 2 cái ly sẵn trên mặt bàn, thì bạn đã dấu sẵn 1 đồng tiền ở cái ly bên tay mặt vì đồng tiền này nằm dưới vòng tròn bằng giấy trắng che miệng ly nên khán giả không nhìn thấy. Còn đồng tiền thứ hai, lúc trình diễn mới để lên mặt bàn để khán giả chỉ tưởng có 1 đồng tiền thôi.

— Mỗi lần cho đồng tiền xuất hiện, bạn nhích lùi cái ly về phía sau một chút (hình 16). Muốn che đồng tiền đi, bạn lại nhích cái ly lên. Sự nhích đi nhích lại cái ly một khoảng cách nhỏ này, khán giả sẽ không để ý.

Hình và tài liệu của
Ảo thuật gia KASSAGI

(1)

(2)

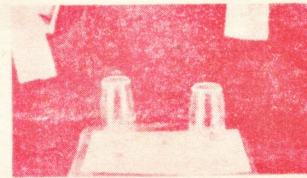
(3)

(4)

(5)

(6)

(7)

(8)

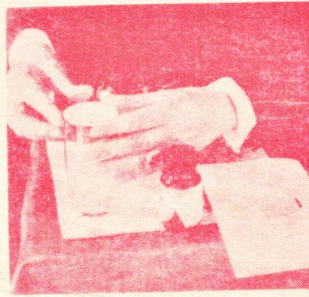
(9)

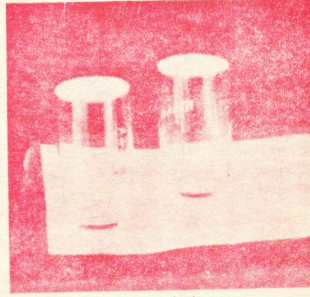
(10)

(11)

(12)

(13)

(14)

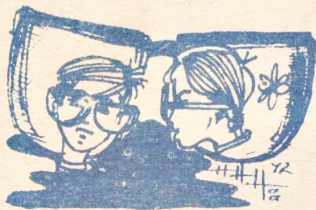

(15)

(16)

KIỆN THỨC VÀO ĐỜI

NẾU BA MÃ SỬA NHÀ

Chúng ta có thể giúp ba, má trong việc làm đơn xin phép. Theo Sắc luật số 16/62 ban hành ngày 31-7-1962 thì bất cứ loại nhà nào dù to hay nhỏ đến đâu, tọa lạc tại đường lớn hay ngõ hẻm, khi tu bổ lại, chủ nhà cũng cần làm đơn xin phép (Mẫu đơn ở dưới)

Đơn đem nộp tại Quận Hành chánh sở tại nơi mình cư ngụ, kèm theo :

— Giấy tờ chứng minh người đứng đơn chính là Sở hữu chủ của căn nhà xin sửa.

— Họa đồ dự định sửa chữa.

Sau khi nhận đơn và cứu xét, Tòa Hành Chánh Quận sẽ cấp giấy phép sau 15 ngày kể từ khi nhận đơn.

MẪU ĐƠN XIN SỬA NHÀ

Saigon, ngày . . . tháng . . . năm . . .

Kính gửi Ông Quận Trưởng Hành Chánh Quận . . . SAIGON

Trích Yếu : ĐƠN XIN PHÉP SỬA NHÀ

Thưa ông,

Tôi ký tên dưới đây là căn cước số cấp tại Quận ngày . . . tháng . . . năm nghề nghiệp ngụ tại số . . . đường Saigon hiện là sở hữu chủ căn nhà lợp . . . vách . . . mang số . . . tại đường Saigon.

Trân trọng kính xin Ông vui lòng cho phép tôi được sửa chữa lại một phần (hay toàn thể) (1) căn nhà nói trên.

Căn nhà này tôi đã (mua hoặc tự xây cất) từ ngày Hiện nay vì căn nhà tôi (2) cần phải tu bổ lại để (3)

Trong khi chờ đợi Ông chấp thuận, xin Ông nhận nơi đây tấm lòng thành kính và biết ơn.

Nay kính
(Chủ nhà ký tên)

(1) Xin nói rõ những gì bạn muốn sửa.

(2) Xin nói rõ lý do vì sao mình sửa hoặc cất thêm.

(3) Xin nói rõ lý do sửa để cho chắc chắn hay rộng rãi thêm cho gia đình ở thoáng thoải.

ĐƠN ĐỌC SỐ 96 PHÁT HÀNH VÀO TUẦN TỚI

Thiên Nhi SỐ ĐẶC BIỆT CHỦ ĐỀ TỪ BẢN THẢO ĐẾN CUỐN SÁCH

— Bạn đã hoàn thành một tác phẩm nay muốn in thành sách ?

— Thủ tục Kiểm duyệt như thế nào ?

— Vấn đề giao dịch với nhà xuất bản ra sao ? bản quyền tác giả thế nào ? Giao kèo ký kết ?

— Các công việc liên hệ tới ấn loát : giá giấy, công in, vẽ bìa, làm bìa ?

— Công việc giao dịch với các cơ sở phát hành : vấn đề hoa hồng, bìa thủ tục thanh toán ?

— Tình hình sinh hoạt mới nhất của giới viết sách, in sách và bán sách ?

Tất cả sẽ được trình bày bởi những ngòi bút thực sự đã và đang còn tham dự vào sinh hoạt Văn Học Nghệ Thuật với những hiểu biết dồi dào và theo sát nhất tình trạng thực tế hiện nay.

CON CHIM XANH

Nguyên tác: L'OISEAU BLEU

Bà Đôn-Noa (Madame d'Aulnoy) kể
Bản dịch của: TRẦN THỊ PHONG LAN

Mặt trời chói chang rọi những tia sáng nhảy múa trên mái hoàng cung lấp lánh đen. Trong đường phố, đám đông dân chúng cười đùa, ca hát, bày tỏ niềm vui sướng. Có tin vừa loan truyền là Hoàng tử Giai Duyên sắp tới kinh đô. Đó là vị Hoàng tử dễ thương nhất đời và thiên hạ đồn là Hoàng tử đến để hỏi cưới con gái đức vua.

— Nhưng mà cô nào nhỉ? Dân chúng hỏi lẫn nhau.

Bởi vì, trước đó, đức vua chỉ có một cô con gái, thật là xinh đẹp và dịu hiền, tên gọi Ái Hoa. Hoàng hậu qua đời khi Ái Hoa mới lên 15 tuổi. Không bao lâu sau, đức vua tục huyền với một góa phụ. Bà này có một cô con gái riêng, người thật xấu xí, thường được gọi là Hương Ngư, vì mặt cô ta lốm đốm thật nhiều mụn giống như cái lưng con cá hương... Bà Hoàng mới chỉ yêu thương con gái riêng, sinh lòng ghen ghét Ái Hoa và tìm cách làm cho đức vua xa rời Ái Hoa. Vì vậy, khi đức vua nghĩ tới việc gả một cô gái cho Hoàng tử Giai Duyên, bà Hoàng hậu bèn nổi cơn thịnh nộ:

— Con Hương Ngư nhiều tuổi hơn và dễ thương hơn, nó phải được gả chồng trước và tôi sẽ không nhường bộ gì đâu!

Đức vua vốn không ưa cái họ.

Chính ông là người nhường bộ! Đó là điều mà thiên hạ xầm xì...

Lúc bấy giờ kèn trống vang rền, đoàn ngự lâm quân diễn hành tay giương cao ngọn kích. Nổi bật trên toán quân hộ tống, Hoàng tử Giai Duyên cưỡi con bạch mã, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ. Sau đó, trong hoàng cung, người ta đem Công chúa Hương Ngư ra giới thiệu với Hoàng tử. Cô ta được trang hoàng như một nữ thần, nhưng càng đeo nhiều đồ trang sức trông cô lại càng thêm xấu xí. Mặc dù e thẹn, Hoàng tử Giai Duyên cũng không để cho mình bị lợi dụng.

— Tôi nghe nói còn một Công chúa thứ hai, khôn ngoan và xinh đẹp, tên là Ái Hoa. Vậy chứ nàng đâu?

— Ô! Thưa ngài, Hương Ngư kêu lên và giơ tay trở vào Ái Hoa, nó kia kia, nó nấp trốn bởi vì nó mặc áo quần xấu xí và đâu có xứng đáng với ngài.

Hoàng tử nhận ra Ái Hoa là thiếu nữ mà người ta chỉ cho mặc một tấm áo tầm thường. Nàng e lệ đến nỗi cả mặt và vẻ thể nàng càng trở nên xinh đẹp khiến cho Hoàng tử phải ngất ngây. Hoàng tử cúi thấp người xuống chào nàng, bỏ rơi Hương Ngư và nói chuyện với nàng Ái Hoa xinh đẹp trong ba tiếng đồng hồ liền.

Hương Ngư khóc lóc, bà Hoàng hậu kêu than oán trách khiến cho đức vua phiền muộn và phải chịu để cho bà vợ đem giam Ái Hoa trong cái tháp cao nhất của lâu đài. Hoàng tử trông đợi hoài nàng Công chúa xinh đẹp mà vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu. Những buổi tiệc tùng ngày càng trở nên buồn bã và Hương Ngư ngày càng trở nên khó chịu. Nhưng rồi, nhờ ở tên hề đồng trung thành, Hoàng tử Giai Duyên tìm hiểu được số phận nàng Ái Hoa. Chàng vô cùng bức tức, nhưng che giấu được cơn hờn giận và quyết định phải hành động thật gấp. Có những hoàng thân trẻ tuổi đi theo Hoàng tử, và một

người trong bọn thật khéo léo. Hoàng tử nhờ anh ta và được một mệnh phụ trong triều tiết lộ là Công chúa Ái Hoa sẽ đứng bên một khung cửa sổ nhỏ thấp mở ra hoa viên: như vậy Hoàng tử sẽ có thể đến đó nói chuyện với nàng trong chốc lát.

Cái tin mừng đó làm cho Hoàng tử vui vẻ và dịu dàng trở lại. Nhưng ngày hôm đó mới thật dài làm sao và cảnh triều trung mới thật ngán ngẫm làm sao! Với Hương Ngư, Hoàng tử chẳng thèm nói chuyện lấy nửa lời.

Màn đêm buông xuống. Hoàng tử lần vào trong vườn, trông thấy một bóng người hiện trong khung cửa sổ và chàng lách mình tới.

— Nàng Ái Hoa xinh đẹp ơi, tôi xin cúi dâng nàng tâm hồn tôi và ngôi báu của tôi. Tới ngày nào nàng chọn, tôi sẽ tới đón nàng trong một kỷ vật do một người bạn ảo thuật gia tặng tôi, một chiếc xe bay do mấy con nhái có cánh kéo đi. Tôi sẽ đưa nàng trốn xa khỏi gia đình tàn ác của nàng và tôi sẽ làm lễ thành hôn cùng nàng!

Hoàng tử Giai Duyên lùa chiếc nhái vào ngón tay mà cái bóng nhẹ nhàng chìa ra, đoạn chàng lại lần về, trong lòng từng bừng bừng hờn.

Đến ngày hẹn, những con nhái để bảo bay tới, dây cương cột vào chiếc xe bay xinh đẹp. Bóng đêm đen đặc: nàng Công chúa bí mật ra khỏi lâu đài. Hoàng tử Giai Duyên thề nguyện trọn đời chung thủy với nàng và để nàng tự ý chọn nơi chốn làm lễ cưới.

— Em có bà mẹ đỡ đầu là tiên nữ Sao Hôm, Công chúa trả lời với giọng xúc động. Bà đang chờ đợi chúng ta trong lâu đài của bà.

Giai Duyên ra dấu, những con nhái đưa hai người bay lên vòm trời đầy sao. Hoàng tử lấy làm ngạc nhiên khi thấy Ái Hoa đeo mạng che mặt. Nhưng chuyển đi thật mau. Chẳng mấy chốc cả hai đã tới bên bà tiên nữ Sao Hôm. Công chúa gieo mình vào vòng tay bà mẹ đỡ đầu và dịu dàng đi. Hoàng tử thất vọng. Tới lượt chàng, Hoàng tử bước qua ngưỡng cửa và

trông thấy, trong một căn phòng có các bức tường xây bằng kim cương sáng chói, bà tiên Sao Hôm và... Hương Ngư đang nói chuyện ồn ào.

— Sao! Hoàng tử nói, ta bị phản ròi chẳng?

Bà tiên Sao Hôm và Hương Ngư tới ngay trước mặt chàng.

— Hoàng tử Giai Duyên ơi, bà tiên nói, nàng Công chúa Hương Ngư đây là người mà Hoàng tử đã đính ước. Nàng là con gái đỡ đầu của ta và ta mong là Hoàng tử sẽ giữ lời mà kết hôn cùng nàng.

Hương Ngư cười và giải thích là chính nàng được bà mệnh phụ xấu bụng nọ báo cho biết trước, đã ra đứng nơi cửa sổ. Bóng đêm bủa đó đen đặc tới nỗi Hoàng tử Giai Duyên đã chẳng thể nhận ra được sự tráo trở này...

— Chẳng bao giờ ta chịu cưới Hương Ngư làm vợ đâu! Hoàng tử trả lời. Nay, các chú nhái, chúng ta hãy về ngay lập tức.

Nhưng bà tiên Sao Hôm đã lấy đũa thần đập nhẹ lên người Hoàng tử. Chân chàng bị dính chặt xuống đất.

— Nay Hoàng tử Giai Duyên, người hãy chọn: hoặc là người chịu cưới con gái ta làm vợ, hoặc là người sẽ bị bảy năm tù khổ ải!

— Không bao giờ!

— Được rồi! Sao Hôm hét lên, vậy người hãy bay ra qua khung cửa sổ này, bởi vì người sẽ là Chim Xanh trong bảy năm tù tội!

Thế là Hoàng tử hóa thân thành con chim có bộ lông xanh màu da trời và cái mỏ bằng ngà. Trên đầu chim có một chòm lông mao trắng. Kêu lên một tiếng náo nùng, chim vỗ cánh bay đi!

Hương Ngư trở về hoàng cung thất vọng tràn trề. Hoàng hậu nổi khùng lên và số phận của Ái Hoa càng ngày càng trở nên khó thở. Một đêm nọ, khi nàng ngồi than thở bên khung cửa sổ, bỗng nghe một giọng nói dịu dàng:

— Nàng Ái Hoa dễ thương ơi, nỗi đau thương của nàng không hẳn là vô phương cứu chữa đâu.

Hồn hèn, Ái Hoa cúi người xuống:

— Ai mà lại an ủi ta cách dịu dàng như vậy?

Một con chim xanh thật đẹp bay trên khung cửa sổ.

— Một Hoàng tử đau khổ đây, chim nói, là người mãi mãi chỉ yêu thương có mỗi mình nàng.

Thoạt tiên, nàng Ái Hoa sợ hãi lắm, nhưng những lời nói dịu dàng và bộ lông chim thật đẹp làm nàng an tâm.

— Sao? Vị Hoàng tử oai nghi nhất trần gian mà lại là con chim bé nhỏ này sao?

— Hỡi ôi! Ái Hoa nàng hỡi, đó lại đúng sự thật...

Và chim kể lại chuyện bất hạnh của mình. Ánh nắng ban mai hiện đến: Chim Xanh và nàng Công chúa vẫn còn thủ thi bên nhau. Khi Hoàng tử bay đi, nàng Ái Hoa thật hơn hờ trong lòng.

Vào là đêm đêm chim lại tới thăm, và mỗi lần tới, Hoàng tử lại đem tặng người yêu dấu một món quà lộng lẫy. Một bữa kia, ráng sức bay về tới tận kinh đô vương quốc của mình, chàng bay vào trong cung và lấy một viên bảo ngọc vô song. Mai nữa, chàng lấy những đôi bông tai nhận hột xoàn, rồi những vòng cầm thạch, những đồ trang sức trong của kho vô tận. Hai năm trôi qua như thế mà nàng Ái Hoa không hề than thở một lời về sự nàng bị giam lỏng. Trong lúc đó, Hương Ngư chẳng tìm đâu ra được tấm chồng, còn nàng Công chúa bị cấm cung thì lại thường được rất nhiều người tới xin cưới hỏi. Căm tức, bà Hoàng và con gái riêng của bà quyết định sẽ thủ tiêu nàng Ái Hoa cho rồi.

Một đêm, cả hai cùng mò vào trong tháp. Họ rình ngoài cửa phòng nàng Ái Hoa, lắng nghe thấy tiếng hát trong phòng! Bất chợt, họ tông

cửa vào. Nàng công chúa bị giam đang đứng bên cửa sổ, người đeo đầy những nữ trang quý giá, bên cạnh con Chim Xanh!

Bà Hoàng độc ác, lại nổi sùng lên, kết tội nàng Ái Hoa âm mưu phản quốc để đổi lấy các đồ châu báu... Bà tìm cách giấu vào trong lò sưởi những giấy tờ giả tạo cốt để làm hại Ái Hoa.

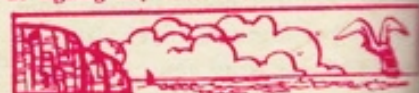
Nhưng Chim Xanh canh chừng. Chim kêu lên:

— Ái Hoa ơi, em hãy coi chừng, kẻ thù của em lại tìm cách hại em đó!

Kinh hoàng, bà Hoàng và Hương Ngư bỏ trốn, người run lên vì sợ hãi và vì tức giận.

Họ không còn dám quay trở lại vọng lâu nữa nhưng lại phải tới đó một à gián điệp. một cô gái độc ác, dòm chừng suốt đêm ngày, trong khi đó thì Chim Xanh tìm được chỗ ẩn trốn trong hốc một cây trắc bá mọc gần lâu đài, luôn luôn được thấy công chúa và trò chuyện cùng nàng.

A gián điệp rồi cũng khám phá ra điều bí mật của vua và tới báo cáo cho Hoàng biết. Bà này lập tức tính kế trả thù. Bà cho gọi viên quan cận vệ tới, ra lệnh cho y đem dao kiếm và dao ăn của Chim Xanh... Cánh chim bất hạnh đâu có hay biết chi, nên khi sa xuống vòm cây liền bị gươm dao cắt nơi cánh và chân. Thật may là khi đó, nhà ảo thuật bạn chàng lại đi ngang cây trắc bá, bèn đem chàng

BÚT HIỆU

Từ thấy Tèo đang viết văn liền hỏi:

— Mày viết văn hả?

Tèo:

— Ừ, tập viết cho vui.

Từ:

— Bút hiệu của mày là gì?

Tèo đưa cây viết đang cầm lên ngắm ngía rồi nói:

— Pilot!!!

Từ:

— ?!?!?

VĂN RÁ

vẽ giấu trong nhà và săn sóc các vết thương. Trong khi đó, nàng Ái Hoa thật vô tình thất vọng vì không còn thấy bóng dáng chim đầu nũa, cả ngày lẫn đêm nàng ngong ngóng bên khuôn cửa sổ trông chờ.

Thế rồi, bất ngờ nhà vua già nua, cha nàng công chúa, qua đời. Nhân dân vốn ghét mụ Hoàng độc ác và Hương Ngư con riêng của mụ, bèn nổi dậy, tống cổ cả hai ra khỏi Hoàng cung rồi tôn Ái Hoa lên ngôi trị vì trăm họ. Nàng công chúa xinh đẹp thật bụng vui mừng, nhưng nàng vẫn không ngừng tìm kiếm dấu vết cánh chim xanh xinh đẹp của riêng nàng. Một bữa, sau khi đã chỉ định một hội đồng nhiếp chính, nàng dời Hoàng cung, cải trang thành một thôn nữ khoác một túi vải trên lưng. Nhưng có điều nàng không được biết là cùng lúc đó, nhà ảo thuật, bạn và ân nhân của Hàng tử Giai Duyên, tìm tới Sao Hôm, cốt để khuất phục bà tiên độc ác, nhưng lại không đủ tài phép để phá tan bùa ngải trừ ếm của mụ.

Vẫn giả trang là một thôn nữ, nàng Ái Hoa hiền dịu tiếp tục cuộc hành trình đi tìm cánh chim biệt dạng. Một bữa, nàng ngồi khóc bên bờ giếng. Một bà già nhỏ bé, lưng còng gập xuống, đi tới bên nàng và bảo:

— Nữ Hoàng Ái Hoa xinh đẹp rồi! Chàng Hoàng tử mà Nữ hoàng đi tìm không còn là chim nữa đâu. Mụ Sao Hôm đã hóa phép cho chàng trở lại hình người nhưng đặt nhiều điều kiện. Đây ta cho con ba quả trứng, khi nào cần ước điều chi, con hãy đập vỏ trứng ra và con sẽ được thỏa lời nguyện ước...

Bà già nhỏ bé biến đi. Ái Hoa bỏ trứng vào trong túi vải rồi lên đường tìm tới vương quốc của Hoàng tử Giai Duyên. Nàng đi ròng rã mất bốn ngày thì tới chân một trái núi bằng ngà, thật bóng láng và thật trơn trượt. Nàng

đập vỡ một quả trứng, thấy bên trong có những cái mấu sắt nhỏ, nàng bèn lấy ra mang vào chân, đoạn trèo lên ngọn núi không chút khó khăn. Lên tới đỉnh, nàng lại bối rối vì trên núi giốc đứng cũng như bên phía vừa leo lên. Nàng đập một quả trứng khác, có mấy con chim bồ câu rực rỡ bay ra kéo theo một cái xe cứ mỗi lúc một lớn dần lên. Ái Hoa leo vào trong xe và cỗ xe mau chóng đưa nàng tới cửa Hoàng cung...

Thế rồi, Ái Hoa đâm buồn bực muốn chết khi hay tin là Hoàng tử, lúc đó vẫn bị bùa ngải của bà tiên Sao Hôm trừ ếm, chán nản quá, đã chịu khuất phục mà bằng lòng cưới Hương Ngư làm vợ! Nhưng nàng vội phản ứng, tìm cách xin vào trong cung làm bếp. Nàng còn nhớ là trong cung có một căn phòng kỳ lạ — căn phòng của những tiếng vang — mà Hoàng tử đã nói cho nàng biết

khi xưa. Từ căn phòng đó, người ta có thể nói cho Hoàng tử nghe tiếng, trong lúc Hoàng tử lại ở phòng riêng của ngài!

Ái Hoa đập vỡ vỏ quả trứng cuối cùng và tìm thấy trong trứng cái chìa khóa mở cửa căn phòng kỳ dị nọ. Nàng vội vàng vào phòng, báo cho Hoàng tử biết tin là nàng đã tới, và trách móc chàng đã quên lời thề ước mà hứa cưới Hương Ngư! Rồi Hoàng tử Giai Duyên tới gặp nàng. Cả hai cũng oà khóc vì sung sướng và cùng thề nguyện là sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa!

Nhà ảo thuật và bà già nhỏ bé lưng còng vốn là một bà tiên cùng hợp sức đối phó với bà tiên Sao Hôm và đã thắng được mụ. Về phần Hương Ngư, bị hóa thân thành cá hương, vội trườn mình xuống một dòng thác và từ đó không ai gặp nàng ta đâu nữa.

PHONG LAN

— Dạ, thêm 1 lít rượu sữa tươi,

Một cô bé vô một tiệm tạp hóa nói thứ mỗi lít 62 đồng 5 cắc.

với bà chủ:

— Châu muốn mua 3 lạng cà phê giá

mỗi lạng 95 đồng.

— Rồi!... Châu muốn mua gì nữa? tiền rồi lấy đồ.

— Dạ 2 ki rưỡi đường, thứ mỗi ký

162 đồng 5 cắc.

— Rồi... gì nữa?

— Rồi... gì nữa?

— Dạ thôi!

— Tất cả là 785 đồng. Ra kết trả.

— Xin cảm ơn bà, cháu không đi mua đồ. Cháu phải làm bài toán rắc rối này do cô giáo mới cho ngày hôm qua.

TRANH KHÔNG LỜI

CUỘC THI

SÁNG TÁC

Bài nhận được số 415

PHẦN THƯỞNG

Cấp sách đến trường ai lại không muốn mình là người học sinh giỏi và cũng ôm mộng phần thưởng xuất sắc cuối năm được vào tay mình trong niềm kiêu hãnh. Bé cũng vậy. Năm đầu tiên bước vào Trung Học bé đã cố công gắng sức lo học hành để được phần thưởng. Nhưng trời chẳng chiều lòng, năm đó bé chẳng được vinh dự đó. Bé nhìn người bạn ôm phần thưởng mà muốn khóc. Rồi nghỉ hè, qua 3 tháng hè xa xôi, bé tức tối và thăm nguyện với lòng là quyết năm sau cố gắng hơn, thế nào phần thưởng phải vào tay bé. Bé ôm mộng ước ấy nhiều đến nỗi trong phòng học bé dán đầy những câu:

- Cố gắng chăm học
- Phải được phần thưởng.
- Không thua sút ai...v...v...

Và... bé lên lớp 7. Bé không phút giây chơi đùa, bé chăm, bé cố, bé siêng mặc cho bạn bè mời mọc kêu gọi. Bé quyết học cho giỏi năm này để được cái phần thưởng đẹp để tuyệt vời của trường. Mà quả thật, bé tiến tới thật mau. Bạn bè trong lớp thấy thế sợ thua kém cũng vội vã chạy theo. Những kỳ thi, những lần làm bài bé đều được điểm cao. Hy vọng tràn trề trong lòng bé cũng được phần thưởng mà. Thầy, cô cũng nhìn bé mỉm cười và khuyến khích bé. Tết đến, rồi dần dần gần

bãi trường. Càng lúc bé càng nôn nóng. Ngồi học bé thấy phần thưởng cười. Ngồi ôn bài thi bé thấy phần thưởng tiến gần lại bé. Ngủ bé cũng mơ, ăn bé cũng mơ, chắc chắn thế nào phần thưởng cuối năm ưu hạng cũng về tay bé. Bạn bè cũng đã nói bé sẽ được. Hà đã nói:

— Năm nay Nga học giỏi ghê, thế nào phần thưởng hạng 1 cũng về tay bồ đó.

Bé cũng sướng mê tơi nhưng cũng làm bộ:

— Bờ nói quá chứ, còn Nguyễn, Bích, Hồng nữa nè. Sợ Nga thua mấy nhỏ đó.

Rồi ngày lại, ngày qua, sắp tới ngày bãi trường rồi, mà sao bé không thấy trường rộn rịp như hồi năm ngoái. Bé nhớ rõ lắm nè. Năm ngoái, còn một tuần nữa là bãi trường, chúng bé không phải học, vì thầy cô mắc bận cộng điểm, cột quà, mua sắm phần thưởng. Trường như ai cũng lảng xảng. Lớp thi lo đợt lại vẫn nghệ... còn sao năm nay chỉ còn một tuần nữa thôi mà sao trường vẫn im lìm thế kia? Bé run run ghê, bụng cứ đánh lỏ to mãi. Hay là... trường năm nay không tổ chức lễ phát phần thưởng (vì nghe đầu thầy Hiệu Trường mắc đi Mỹ nên bỏ qua?). Bé nghe tin đồn đó là đã sợ. Chao ôi, công học hành, công cố gắng vì một lý do... mà là công đã trắng sao? Bé lòng thăm van vái tin đồn không đúng với sự thật nhưng hỏi ỏi: chỉ còn hai ngày nữa mà trường cũng không lo cộng điểm và tin từ văn phòng trường đưa ra làm bé rụng rời:

— Năm nay, trường sẽ không tổ chức làm lễ phát phần thưởng cho các học sinh ưu tú...

Bé như người cảm sốt, nhìn Nguyễn mà nước mắt muốn rưng rưng, nhưng cố nén:

— Chết rồi, Nguyễn ơi...!

Về đến nhà bé tức tối lắm, còn chi đâu giấc mộng huy hoàng.

Thầy, cô thì không biết chi...

Tối đến, lòng tức, mở tivi thấy phóng sự quay lại cảnh: buổi phát

phần thưởng của mấy trường khác, nhìn mấy anh, chị ôm phần thưởng bé càng thêm giận trường mình.

Lòng càng nghĩ suy, bé càng thấy lòng nặng trĩu, sao trường không nghĩ gì về học sinh cả, phải chi trường thông báo cho lý do kỹ thuật đó thì học sinh cũng đủ hả dạ làm rồi chứ chi mà tàn nhẫn đến độ không kèn không trống. Phần thưởng ới, ta xa mi rồi.

Trường ơi, thầy, cô ơi có biết chẳng lòng bé đang đau đớn.

Phần thưởng ới, phần thưởng...

THỐ TY HOA

— Tôi tưởng người đưa báo nên mới báo cứ để ở cửa. Nào ai ngờ đầu lại là bác giao than.

GẬT ĐẦU

Nghe tiếng gõ cửa Năm chạy ra, mặt thối mặt la lên:

— Ai đó?

— ...

Năm nhác lại mấy lần không thấy trả lời, nó ngẫm nghĩ khá lâu rồi đoán:

— Anh Hưng phải không?

— ...

Năm nhia mày, nó nghĩ lần hơn nó reo lên:

— Địch thì là chị Lược.

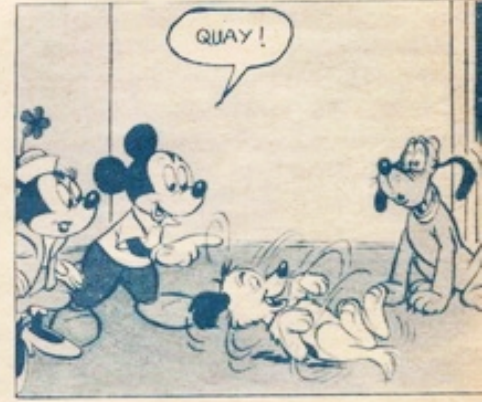
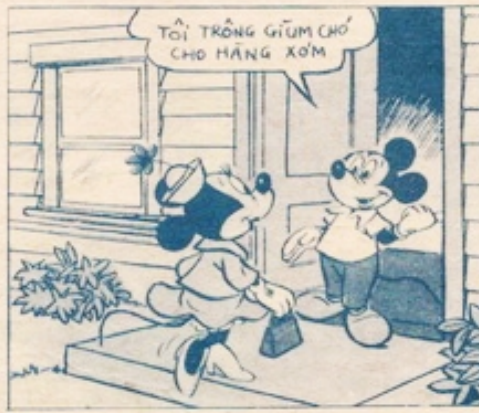
— ...

Năm vô đầu nghĩ mãi tức mình đi lấy xà chìa khóa. Mấy phút sau cửa mở toang. Hưng bước vào cốc vào đầu Năm, day nghiến:

— Tao gặt đầu rồi, giờ không cần nữa.

VŨ CHẤN HƯNG

TÀI NGHỆ của chó PLU-TÔ

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

vườn hồng

Đề yêu đời

Chắc có em thắc mắc (không lạ, vì trẻ rất hay thắc mắc) rằng thì là **xuất** **minh** **vậy** **Hồ** **hồ** thì hôm nay chị giải thích nhé. **Hồ** **hồ** đã sống mấy chục năm, trong đó, có gần nửa số năm chị **hồ** **hồ**, chị đã không biết sống. Nghĩa là chị đã đề cuộc đời chị trôi đi một cách đáng tiếc, vì chị hay bất mãn, không chịu nhìn vào bông hồng của cuộc đời mà lại chỉ nhìn gai. Nhưng lần lần nhờ đời sống và nhờ sự đọc sách, chị đã tìm thấy niềm yêu đời. Từ đó, chị bớt đi biết bao buồn chán. Chị hăng hái và đầy cảm tình với những người quanh chị, cảm ơn Thượng Đế, chị đã sớm tỉnh ngộ đề mà được nhìn thấy bông hồng của cuộc đời.

HÈ ƠI

Hè theo tiếng gọi ve sầu
Phủ lên vạn vật một màu buồn tênh
Hè ơi! hè đến một mình
Làm cho Phượng vĩ đồng tình xót xa
Hè ơi! hè ác quá ta
Làm cho trường cũ phải xa bạn hiền
Hè ơi! hãy ngủ nghìn niên
Cho ve khỏi lè, cho nghiêng ngửa cành
Hè ơi! Hè hãy qua nhanh
Cho thầy cho bạn vẫy quanh mãi trường,

HOÀNG DŨ LINH

Đối với các em, chị như thấy lại thời trẻ của chị, chị thiết tha ước mong các em sớm tìm thấy khía cạnh đẹp của cuộc đời, đề mà sớm được vui sống, sung sướng trong tình yêu thương và tin cậy.

Đôi khi chúng ta buồn bực vì mọi người thờ ơ, không theo ý chúng ta, nhờ gì thì không giúp v.v... Nhưng có bao giờ chúng ta tìm hiểu nguyên do sự không giúp đỡ của mọi người không? Có bao giờ chúng ta chịu đặt mình vào vị trí người khác không? Có biết bao nhiêu người suốt ngày than vãn về chuyện riêng của họ, họ quên rằng dấu bản nhạc hay mà nghe hoài mọi người cũng chán, thì lời than thở càng làm người đối thoại chán hơn. Nhất là khi nghe ai than thở, chúng ta cũng thấy buồn dùm, ý chí và niềm vui của chúng ta cũng bị cái buồn xâm chiếm, gương mặt chúng ta cũng trĩu xuống, rồi chúng ta phát mệt. Nhưng nếu có ai kể chuyện vui hay nói về một vấn đề gì mà chúng ta thấy phấn khởi, thì lòng chúng ta cũng rộn ràng, gương mặt chúng ta cũng sáng rỡ, chúng ta cũng thấy vui lây. Danh ngôn có câu: «Cuộc đời như chiếc gương, nếu bạn cười, thì hình trong gương sẽ cười với bạn, nếu bạn nhăn thì... (các em viết tiếp nhé). Trong một cuốn sách nào đó, mà chị đã được đọc, tác giả khuyên chúng ta

nên cảm thông với cuộc đời, biết tự an ủi và biết cảm ơn về những gì mà cuộc đời đem tới cho chúng ta, chị nhớ có đoạn đại ý thế này: «...Dù mình có chết, thì sự quan tâm thật mẫn đến với người khác cũng chưa bằng con gà nhà người ta chết». Chủ ý tác giả cho ta thấy rằng đừng đem những chuyện riêng tư ra làm phiền ai, và nếu chúng ta có được đối xử bằng một hành động tốt đẹp nào đó, thì chúng ta nên tự an ủi rằng thế đã là quý. Không phải biết như vậy rồi chúng ta sẽ đau khổ mà nghĩ rằng mọi người thờ ơ đối với chúng ta. Nhưng đề chúng ta đừng đòi hỏi những điều quá đáng, biết vui với những niềm vui nho nhỏ, và biết cảm ơn khi được ai giúp đỡ chút gì.

Suy ra được cái « triết lý con gà chết » kể trên, chúng ta sẽ yêu đời lắm vì rằng: « Thế ra có nhiều người tốt thật đấy, họ lại chịu khó làm giúp mình, quý hóa quá rồi ».

Dù họ làm xong có nửa việc mà mình nhờ, cũng là quý lắm đấy các em ạ. Vì rằng có thể ích kỷ, chẳng giúp gì chúng ta cơ mà. Thế thì đừng đáng yêu và chúng ta nên tìm tới những cái đáng yêu của cuộc đời Đề mà Yêu Đời chứ, các em nhỉ.

Chị ĐỖ-PHƯƠNG-KHANH

VƯỜN HỒNG ♡ VƯỜN HỒNG ♡ VƯỜN HỒNG ♡ VƯỜN HỒNG ♡ VƯỜN HỒNG

NGHỆ THUẬT CẨM HOA

Có nhiều kiểu bình như cao, vừa tầm, thấp trệt, dáng tròn, vuông, chữ nhật, hình con sò v.v...

Ở đây, chúng ta dùng hai loại bình tiêu biểu là bình cao và đĩa nông (hoặc khay nhỏ). Loại bình cao, các bạn có thể thay thế bằng cái chai, cái ly đem sơn màu xanh lá cây, màu nâu, hoặc màu trắng ngà. Còn cái đĩa nông, các bạn có thể dùng cái gạt tàn thuốc hoặc chén ăn cơm v.v... Ngoài ra, các bạn cần mua một cục chì có đinh. Nếu dư dả, bạn nên mua một chiếc kéo cắt cây, lưới dây, gần giống như cái kim, để cắt bớt cành vì khi ta mua hoa về, chân cành đã bị se mặt khó hút nước và cũng để bạn có cành hoa ngắn, dài theo ý bạn, thì những cành hoa sẽ hòa hợp với nhau. Nếu không thì dùng kéo thường cũng được. Nhớ rằng phải cắt cành bằng kéo chứ không được chặt. Sau đây là mấy vật dụng để cắm hoa. Kỳ tới, chúng ta sẽ bàn về các kỹ thuật để bố cục một bình hoa. Các bạn có thể coi một kiểu cắm hoa nơi hia sau số này.

BỘI KHANH

Pâté chaud

VẬT LIỆU:

200 gam bột mì số 8
100 gam nước lã
100 gam mỡ trừa hay shortening
1 thìa café beurre
1 lòng đỏ trứng gà
200 gam thịt nạc dăm
100 gam gan heo
10 củ hành tím nhỏ
1 củ tỏi, 5 lá thom khô (loại lá nấu cari), muối, đường, tiêu bột

CÁCH LÀM:

NHÂN: Thịt nạc dăm, gan heo băm nhỏ với củ hành và tỏi. Lá thom tang vàng, giã nhỏ trộn chung. Tra một thìa café muối, 2 thìa gạt đường, chút tiêu bột trộn đều.

BÁNH: (Số lượng bột mì trên là số để làm bánh. Tuy nhiên vì bánh cán ra dễ bị dính, nên khi mua các bạn nên trừ hao thêm độ 100 hoặc 150 gam để dùng thoa thớt và chảo).

Bột mì rây kỹ cho vào thau. Bỏ beurre vào nhào cho đều xong rưới nước có pha độ 1/3 thìa café gạt muối từ từ vào. Nhào thật mạnh, đều tay cho đến lúc bột mịn mặt thành một khối.

Đặt khối bột lên một tấm thớt mặt phẳng vuông, phải rộng khoảng 5 tấc. Dùng chày cán hoặc khúc tre

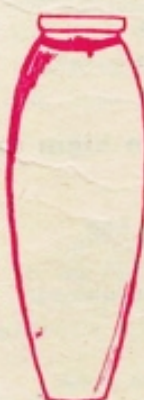
tròn cán bột ra thành hình chữ nhật dài 3 tấc, ngang 2 tấc. Trét hết mỡ trừa hoặc shortening vào giữa cho gọn xong xếp 2 mí bột lại, lật úp mí xuống thớt, dùng khăn ẩm phủ lên trên ủ 15 phút. Sau đó lại cán khối bột ra, rồi xếp hai mí như trước (lúc này bột đã cuộn mỡ nên nhớ cán sao cho khéo kéo mỡ xi ra ngoài dính thớt), xong lại phủ khăn ủ 15 phút.

Cứ như thế đến lần thứ 3 thì cán mỏng hẳn ra, dùng khuôn (khuôn páté chaud bán sẵn ngoài chợ) in thành từng miếng bột. Đỡ nhân lên trên mỗi miếng bột, úp miếng khác lên, ép hai mí cho dính lại rồi dùng cái vòng nhôm tròn nhỏ hơn vòng tròn bánh ấn nhẹ chính giữa cho nổi phồng lên, bánh dẽ nở.

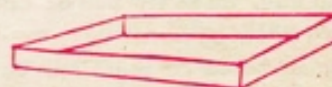
Lòng đỏ trứng gà đánh tan (nếu không có thì thay bằng nước màu kho cá), dùng cọ phết đều lên mặt bánh cho có màu vàng đẹp. Cho vào lò nóng nướng, canh vàng đều thì lấy ra.

HUỲNH-CHÚC

Bình cao

Đĩa tròn thấp

Khay thấp

Cục chì có đinh

Kéo

Các em thân mến,

Sau gần hai năm tâm tình với các em, chị nhận thấy rằng phần lớn các em của chị đã có những thắc mắc, suy tư, tò mò rằng các em đã tới tuổi có nhiều lo lắng băn khoăn trước khi bước vào đời.

Do đó, để các em biết thêm những vấn đề thiết thực trong đời sống, ngõ hầu hành trang lên đường của các em thêm phần dồi dào, tòa soạn đã quyết định mở thêm những mục mới, thực tế, giúp các em có thêm một số vốn kiến thức để các em sẽ tỏ chức đời sống các em sau này, khi các em vào đời, được tươi đẹp hơn lên.

Muốn trở thành một người tháo vát và biết làm đẹp cuộc đời, các em cần học hỏi ngay từ lúc các em còn ở nhà, rồi khi lớn, đã sống riêng, làm chủ một tiểu gia đình, với kiến thức đã thấm lượm được, em chỉ cần thực tập cho giỏi, em sẽ trở nên dễ thích hợp với đời sống hơn.

Chúng ta đã có mục Bạn Vàng (giới thiệu sách) Suối Mát (tâm tình) Đề Yêu Đời (quan niệm sống), ngoài ra, từ nay, mục Tay Ngọc Bên Bếp Hồng sẽ được tăng cường thêm bằng những thực đơn hàng ngày để các em dễ chọn lựa món ăn, tránh nạn bỏ ngõ khi má sai đi chợ với số tiền eo hẹp Mục này, chị chỉ giới thiệu những món ít tiền, vì chị cảm thông với

phần đông các em trong các gia đình trung lưu của chị. Vào thời buổi chiến tranh làm ăn khó khăn này, ba má nuôi các con cho đi học và được đọc báo Thiếu Nhi là quý, vì thế, bữa cơm nếu không được dồi dào món ăn, đừng đòi hỏi làm ba má buồn.

Chị sẽ cố gắng tìm các món ít tiền nhưng có nhiều chất dinh dưỡng để giới thiệu. Thêm mục Nghệ Thuật Cắm Hoa với những cách cắm chỉ cần ba bông hoa cũng đủ, hoặc những cách cắm đẹp để các em có thể chưng bày khi nhà có khách. Và thêm nhiều mục khác nữa. Tựu trung, đó là những vấn đề giúp các em làm đẹp cuộc đời. Lòng chị muốn các em mở rộng tâm hồn để chào đón cuộc đời tươi đẹp, và luôn luôn cảm thông với túi tiền ít ỏi của các em.

Nhưng các em cũng hiểu dùm những cố gắng của chị, mà đừng trách chị như một em đã trách: «Chị hãy tìm những sách ít tiền, chứ chị giới thiệu những sách đắt tiền thì em đâu có tiền mua». Các em ơi! Tại tiền ngày nay mất giá, chứ cuốn sách giá cao nhất mà chị đã giới thiệu chỉ có 350đ, bằng tiền một vé ciné! Đôi khi, vì muốn lựa sách hay, sâu sắc, thuộc loại giúp các em cải tạo đời sống, như các em thường đề nghị, chị tìm tới hoài mà không có loại ít tiền (vì bây giờ sách 100 trang là giá phải 200đ rồi) thành ra, vì lời trách đó chị khựng lại, không dám giới thiệu nữa. Các em hãy hiểu và cảm thông với chị nghe các em.

Chị ĐỖ-PHƯƠNG-KHANH

MÂY TRÊN GIÒNG SÔNG

Giòng sông nhỏ bé quê hương
Quanh năm uốn khúc tình thương đắm đuối

Mây chiều trên chốn non xa
In hình mây trắng ngọc ngà trên sông.
HỒNG VỸ

MÙA HÈ BÌNH YÊN

Ba tháng hè tạm lãng quên sách vở
Trời quê hương em mỗi góc rong chơi
Thương làm sao nắng hồng lá mỏng tanh
Bù ruộng nước tiếng dân cấy ới ới.
Buổi hoàng hôn đã vui niềm nhớ bạn
Nghe sáo chiều êm ái ngữ cò vằn
Đẹp vô tưởng đầu non dáng cung hồng
Thu mát liếc hàng cây còn chút sáng
Buồn xa trường chữ dầy như bọt bóng
Khi đêm rằm già gạo hát ca vang
Hoa cau bưởi ngát tỏa khắp xóm làng
Hồ sen mát ru hồn vào trong mộng
Ba tháng hè tạm lãng quên sách vở
Trời quê hương em mỗi góc rong chơi
Rời mai Thu nhuộm lá vàng rơi
Em học trở về thay màu áo mới.

BẢNG HÀN TUYẾT SƯƠNG

Mẫu Chiều

Thực đơn kiệm ước

SÁNG:

Rau cải xanh nấu tôm khô
Cá bống kho tiêu
Tầu hủ chiên vàng xắt nhỏ xào
với giá.

CHIỀU:

Thịt ba rọi luộc
Mắm tép chua
Rau sống, rau thơm, khế, chuối
dưa leo, giá sống
Canh nước luộc thịt thả bánh
ngô.

KHÔNG GIAN HẠ

Hà kết trái rụng hồng trên vương cô
 Vàng vàng mơ trái rụng tự tay trời
 Áo học trò em đêm ngoạn như thơ
 Chim xanh x o, hót gọi chuỗi mùa khơi
 Máy hạ nắng dịu dàng đôi mắt biếc
 Xưa buồn rơi từng phiếm tựa tóc mềm
 Chim và cỏ nhậy trong hồn luyến tiếc
 Phượng say mềm trong tiếng nhạc ve
 êm.

RONG LÁ MƠ
 (Bút nhóm Mây tím)

LỐI PHƯỢNG

Hè lại qua đây
 Hoa Phượng thăm dò
 Phù đầy lối nhỏ
 Dẫn bước chân gầy
 Tàng cây Phượng vĩ
 Còn ghi vết đi
 Cỏ đầy lối nhỏ
 Mất sầu ướt mi

Hè lại trở về
 Lòng ta tái tê
 Lối nhỏ còn đó
 Ngập đầy hoa đỏ

Hàn vết cuộc tình
 Lối nhỏ tại mình
 Hàng cây dấu kín
 Ve sầu lặng thính

Tinh trên lối nhỏ
 Phù đầy hoa đỏ
 Đem vào thiên thu.

LY SAN

THƠ NGÂY

Ngây ầy em ước mơ
 Trời xanh mãi là thơ
 Mây là hog huyền thoại
 Nở trên đảnh đại khờ...

Em mơ là chim ngoạn
 Hót vang khúc nhạc vàng
 Đìeng hự, me đánh nhè
 « Chim » cất tiếng cười vang

Em mơ là hoa xinh
 Trong gió sớm nghiêng mình
 (Lời đưa tay... định hái)
 Me ru, lăm lét nhìn

Ngây ầy, em ước mơ
 Trời xanh mãi là thơ !...

VÀNG CHUYÊN
 (Biên Hòa)

GIÓ

Tưng cơn gió ru ta vào giấc ngủ
 Gió hiền hòa gió mát cả tâm can
 Gió mơn man qua khắp nẻo muốn ngàn
 Nghe xao xuyến trong lòng người muốn
 thuở

Gió về đâu cho mây trời gặp gỡ
 Gió mang về muôn kiếp sống yêu
 thương
 Gió dừng chân trên muôn khắp
 đường
 Gieo vãi rắc yêu thương đầy muôn
 lối

Khi chiều về gió lùa trong đêm tối
 Bóng u hoài mang mộng tựa buồn tênh
 Khi bình minh, khi bóng mặt trời lên
 Gió hồi gió cho ta niềm vui mới

Rồi gió đến, gió đi và gió lời
 Lắng lắng hồn nghe tiếng gió reo vui
 Trong ngàn cây vang tiếng hát yêu đời
 Gió ơi gió, đáng yêu và đáng mến.

HÙNG VỸ

BIỆT LY

Hàng cây thấp nắng em về
 Hạ nghe như đã về về nỗi buồn
 Em dần từng ngón tay thuần
 Cho nghìn lá cỏ sân trường xôn xao
 Thôi em gửi lại tiếng chào
 Hạ sang... mây trắng bay mau... xa
 người.

HẠC-MIÊN

ĐI THĂM MỘ

Chiều chiều trên bãi tha ma
 Gió hiu hiu thổi một lá áo tang
 Trên tay cầm nén hương vàng
 Khói lên nghi ngút lòng nàng chạnh
 đau

Khom mình xuống cảm nên sầu
 Xong rồi đứng thẳng cuối đầu nhìn ai.

TRỌNG TỬ
 (Tam Kỳ)

HẠ VỀ

Cổng trường khép kín sau lưng
 Hạ về phượng trở bưng biêng ra hoa
 Bóng in dưới nắng chiều tà
 Trên cây ve tần khúc ca hạ huyền
 Ta vớ sách về ngủ yên
 Bất mực lưu lạc trên miền không gian
 Xa thầy, cô bạn, ghé bàn
 Xa cô bạn nhỏ mắt inang nỗi buồn
 Hạ về em lệ trào tuôn
 Chân về dưới nắng nghe muôn vạn sầu
 Đường yêu thiếu những mái đầu
 Học về áo trắng đượm màu trinh
 nguyên

Hạ về non hết se duyên
 Em nghe mùa hạ buồn phiền từ đây.

HÀN VŨ MIÊN TRƯỜNG

HÈ VỀ

Hè về phượng nở ve kêu
 Thương ngôi trường cũ mỹ miều xinh
 xinh
 Bao ngày chung sống ta mình
 Giờ đây hè đến chúng mình xa nhau
 Tháng ngày học hỏi qua mau
 Nào thầy, nào bạn, nào là trường yêu
 Đẽ rồi hè đến buồn hiu,
 Xa ngôi trường cũ dập dìu bước chim
 Hè về đôi áo thay xin
 Thương cho thân phận con tim buồn
 buồn

CAO GIANG PHƯƠNG
 Nguyễn nhứt Thống (K.P)

VỀ THĂM XÓM NHỎ

Em mỉm cười
 Tiếng lúa reo
 Mái tranh, hàng giậu nơi nghèo xa xa
 Hạ ơi nấp bóng chiều tà
 Nhẹ chân em bước lẻ lưa
 Hàng tre trước gió là đà
 Ôi hình xóm nhỏ bao ngày cách xa

HOÀI NGỌC

THUỞ NÀO XƯA

Ngày xưa em làm học trò nhỏ
 Phụ nữ đôi me dần đến trường
 Lối cũ nghênh ngang mùa lá đỏ
 Rủ bè bạn nhất xác lá nàno
 Buồn nhất những ngày thu chết lịm
 Chim thoắt rúc rích mãi cánh khô
 Áo lụa đường về bay lơ lửng
 Lá úa rủ gầy reo lao xao.

Tadi nào em dong dầy nuôi tiếc
 Tóc mây lơ đãng đợi ngày xanh
 Xin giữ cho em ngày tháng lạ
 Đẽ hồn kết mộng, chuỗi tình anh.

TRINH-CÔNG-TRUYỀN

TÌM HIỂU LOÀI CÁ

Sưu tầm của **VỊT MÒ**

1.—THẺ NÀO LÀ 1 CON CÁ?

Cá có rất nhiều loại khác nhau, nhưng chúng đều có những đặc điểm chung: có xương sống, mang, vây và không bao giờ có chân.

Các con Cóc, Nhái,Ếch. v.v., khi bé là những con nong nọc sống dưới nước trông giống như những con Cá nhỏ, chúng cũng bơi bằng Vây và Đuôi nhưng khi lớn thì những vây và đuôi rụng hết để thay thế vào đó bằng 4 cái chân, lúc này thì chúng sống trên cạn, vậy chúng không thuộc loại Cá.

Cá thở bằng mang ở 2 bên đầu, có Cá không thở bằng mang mà thở bằng phổi như Cá Phôi (Lung-Fish) có thể sống trên cạn hàng tuần lễ, Cá Nhảy dưới Bùn (Mudskipper Fish) tuy không thở bằng phổi nhưng cũng có thể sống trên cạn lâu hàng giờ, nó thường hay bò lên bờ hay bám vào những rễ cây, nằm dài trên đó và chỉ nhúng 1 khúc đuôi dưới nước để thở vì nó có thể hút dưỡng khí dưới nước qua làn da ở khúc đuôi.

Phần lớn Cá trong bụng đều có 1 cái túi đựng đầy không khí mà ta gọi là bong bóng cá (Swim Bladder) nhờ bong bóng này mà Cá có thể nổi lên hay lặn sâu trong nước, cũng có Cá không có bong bóng như Cá Flounder và 1 số Cá khác.

Cá bơi bằng những cái vây, có loại vây thì mềm, có loại vây có

những gai sắc, nhọn, 2 cái vây trước của Cá Nhảy dưới Bùn (Mudskipper Fish) ở phần dưới cứng và to như 2 bàn chân do đó nó có thể bò được trên cạn hay bám vào rễ cây.

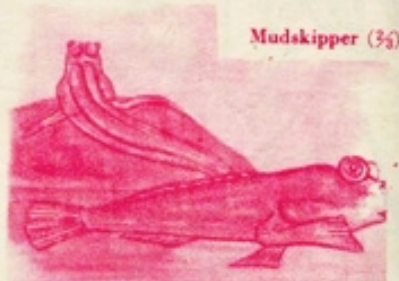
Đa số Cá đều có vây, nhưng cũng có con không có vây, mình thì trơn tuột như cá Trê, Cá Mèo (Cat Fish).

Không phải tất cả loại Cá đều có hình dáng giống nhau, có loại có những hình dáng đặc biệt như Cá Ngựa (Sea Horse) có cái đầu hơi cong, Cá Sting Ray có đuôi dài, Cá Mặt Trời (Ocean Sun Fish) tròn như mặt trời và không có đuôi. Lươn có hình dạng kỳ dị nửa giống Rắn, nửa giống Cá, nhưng tất cả loại cá nói trên đều thực là Cá vì chúng có đủ: xương sống, mang, vây và không bao giờ mọc chân.

2 — CÁ SỐNG Ở ĐÂU ?

Như ta đã biết, Cá có 2 loại: Cá nước ngọt sống ở hồ, ao, sông, lạch v.v... và Cá nước mặn sống ở biển. Nếu ta thả 1 con Cá nước ngọt xuống biển thì nó sẽ chết, ngược lại nếu ta đem 1 con cá nước mặn nuôi ở hồ, ao v.v... thì nó cũng không sống được.

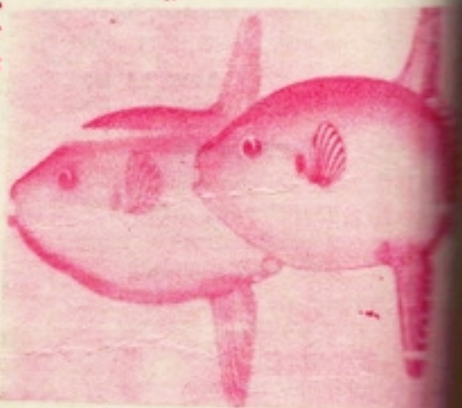
Có 1 vài giống Cá chỉ sống được ở chỗ biển nông gần bờ, trái lại có thứ Cá chỉ sống được chỗ biển sâu xa bờ, nước biển thì nặng, vì ở dưới sâu nên nó luôn bị sức ép của áp lực nước, nhưng trong người

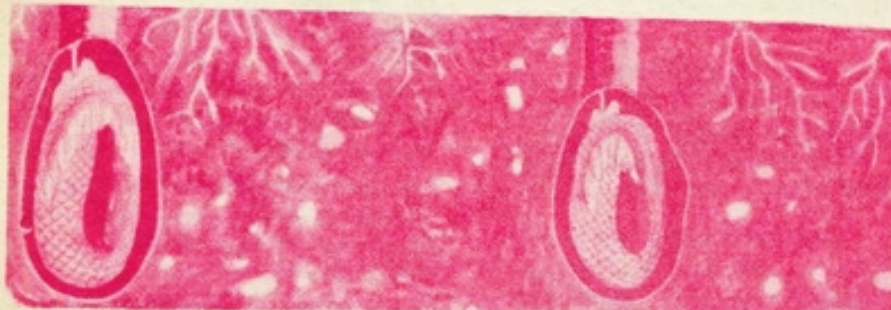
Mudskipper (35)

Catfish

Ocean Sunfish

African Lungfish

nó cũng có 1 khối áp lực tương đương với khối áp lực nước bên ngoài nên nó có thể sống thích hợp dưới sâu được. Nếu ta kéo con Cá này lên gần mặt biển thì nó sẽ chết, có Cá bị nổ tung vì lúc này áp lực bên trong cơ thể nó nặng hơn nước bên ngoài. Có thứ Cá có thể sống được vừa ở nước mặn lẫn nước ngọt như Lươn hay Cá thu Salmon.

Leon thì đẻ trứng ở nước mặn và sống ở nước ngọt ngược lại Cá thu Salmon thì đẻ trứng ở nước ngọt và sống ở nước Mặn. Đặc biệt là giống Cá Phôi Phi Châu (African Lung Fish) có thể sống trong hồ cạn một mùa khô, nó làm cái kén (Cocoon) dưới bùn và chui sống trong đó cho tới khi mùa mưa tới nó lại ra sống bên ngoài.

3.— CÁ ĂN GÌ?

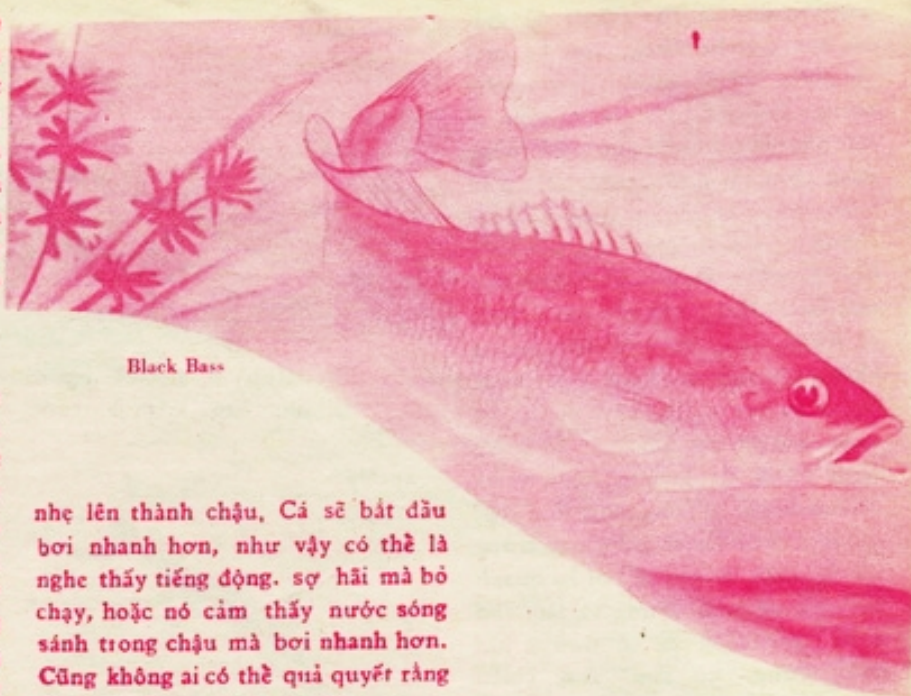
Cũng như người ta và các sinh vật khác, Cá cũng phải ăn để mà sống, và cũng ăn các thức ăn khác nhau : 1 vài loại Cá chỉ ăn Thủy Thảo (Cây cỏ mọc dưới nước), có loại chỉ ăn những sinh vật sống trong nước, có giống ăn cả 2 thứ Thủy Thảo lẫn sinh vật. Một số Cá thích ăn Cá con, nó ăn cả những cá con do nó đẻ trứng ra. Sâu bọ, tôm, cua, ốc là những món ăn ngon miệng của phần lớn Cá. Có Cá chỉ thích ăn Cóc, Nhái hay Rắn con. Cá Trắng (white Fish) chỉ thích ăn sâu bọ hay ốc, Cá Black Bass chỉ thích Rắn và Cóc, Cá Mỏ Thìa (Spoon Bill) hay còn gọi là Cá Bơi Chèo (PaddleFish) là 1 trong các thứ cá thích ăn tôm, cua, ốc v.v., đôi khi nó ăn cả Cá con nếu không kiếm được những thứ này.

Cá rất háu ăn, nó thường nuốt chửng những miếng kim loại, hòn sỏi hay cục gỗ, đôi khi nó tự giết nó vì tính tham ăn nuốt không trôi những vật to lớn đầy mỡ và mắc nghẹn ở cổ họng. Cách đây không lâu có 1 con Cá biển đã cố nuốt 1 con Hải Âu, kết quả là nó bị chết vì nghẹn thở.

— 4 CÁ CÓ NGŨ GIÁC QUAN KHÔNG?

Người ta có 5 giác quan là : Vị giác, xúc giác, khứu giác, thính giác và thị giác, vậy Cá có đủ 5 giác quan này không?

Rất khó để có thể chứng minh rằng Cá có thể : nếm, sờ, ngửi, nghe, hay nhìn được. Nếu ta ném 1 vụn bánh mì xuống 1 chậu nuôi Cá, Cá sẽ bơi đến để tấp vụn bánh đó, có thể là nó đã trông thấy hay ngửi thấy vụn bánh mì đó, không ai có thể biết chắc điều đó. Nếu ta gõ nhẹ

Black Bass

nhẹ lên thành chậu, Cá sẽ bắt đầu bơi nhanh hơn, như vậy có thể là nghe thấy tiếng động, sợ hãi mà bỏ chạy, hoặc nó cảm thấy nước sóng sánh trong chậu mà bơi nhanh hơn. Cũng không ai có thể quả quyết rằng Cá Black Bass thích ăn Rắn vì nó thích cái vị của con Rắn, hay là con Rắn hợp với bộ máy tiêu hóa của nó?

Tất cả giống Cá đều có 2 mắt, nhưng có 1 vài giống mắt không dùng đến như Cá Mammoth-Cave mắt thì mù. Dưới biển sâu thì tối om khiến cho các Cá sống dưới đó trông không rõ nên nó có đôi mắt rất to để trông rõ hơn. Cá có 2 mắt ở hai bên đầu, mỗi mắt chỉ nhìn được một hướng, đó là lý do tại sao cá không thể nhìn được một vật bằng cả 2 mắt trong cùng 1 lúc. Cá Flounder cả 2 mắt đều cùng ở phía trên đầu nên nó phải bơi theo thể nằm ngang. Cá Mập Đầu Búa (Hammer Head Shark) có 2 mắt kỳ dị ở hai bên đầu. Hầu như gần hết các loài Cá đều nhìn không được rõ và phần lớn đều cận thị.

Cá cũng có 2 lỗ mũi, nhưng không dùng để thở mà chỉ dùng để ngửi, 1 vài loại cá hình như rất thính mũi. Cá Mập (Shark) là một trong những giống này, nó như săn mồi bằng thính giác.

Cá cũng có tai, nhưng 2 tai chúng nằm sâu ở hai bên đầu nên ta trông không rõ. Các khoa học gia nghĩ rằng Cá cũng có thể nghe được.

Cá có vẻ như có 1 cảm giác bén nhạy về Xúc giác. Vài loại Cá có những cái vòi xúc cảm (Feelers) như những cái ống ten, nhờ những vòi (râu) này mà cá có thể biết được

Goatfish

Flounder

những vật chung quanh như con Dương Ngư (Goat-Fish) có 2 cái vòi xúc cảm dài ở dưới cằm trông như 2 cái râu, nó thám hiểm dưới đáy biển bằng hai vòi này. Cá Mèo (Cat-Fish) có 8 cái vòi xúc cảm quanh mõm trông như sợi râu Mèo. Cá Thu (Cod) có những hàng vây đặc biệt nằm dọc 2 bên sườn, nhờ những hàng vây này mà nó có thể cảm thấy nước rung động khi có 1 con cá hay 1 con vật khác đến gần.

5.— CÁ ĐỂ TRỨNG VÀ NUÔI CON NHƯ THẾ NÀO?

Hầu hết Cá đều đẻ trứng : một vài giống đẻ rất nhiều trứng trong
thiều nhi/21

một lúc như Cá Thu (Cod) đẻ một lúc hơn 9 triệu trứng, trái lại một vài giống chỉ đẻ chừng 1 hay 2 trăm trứng. Trứng Cá thì nhỏ và tròn, có thứ nhẹ nổi trên mặt nước, có trứng nặng chìm sâu dưới nước. Có Cá đẻ trứng trong những cái lồng cứng do chúng tự tạo ra như loại Cá Mập Chó (Dogfish Shark). Cá Ngạnh (Stickle-Back) làm thành những cái tổ để đẻ trứng trong đó, nó thả rác và những cây rong nhỏ dưới nước quanh chung quanh những cây mọc dưới nước, sau đó con cái chui vào trong tổ để trứng, đẻ xong nó bỏ đi xa và để con đẻ ở lại trông nom tổ trứng, con đẻ chăm sóc và giữ gìn tổ trứng rất cẩn thận, nó bơi đi bơi lại quanh tổ trứng để canh chừng và làm cho nước lưu thông để có dưỡng khí nuôi trứng, nó sẵn sàng chiến đấu để bảo vệ tổ trứng, bao nhiêu giống cá khác to hơn nó mà cũng phải ngán không dám bén mảng gần tổ trứng đó. Đặc biệt Cá Paradise-Fish ở Á Châu làm tổ rất kỳ dị như cái bong bóng mà ta gọi là Tò Bong bóng (Bubble-Nest) để đẻ trứng trong đó, hững tổ trứng bong bóng này nổi trên mặt nước cho đến khi trứng nở.

Cá ngựa (Sea-Horse) thì mang trứng trong mình cho đến khi trứng nở: con cái đẻ chừng hơn 200 trứng trong một cái túi ở trên dạ dày của con đẻ, con đẻ cứ mang trứng đó cho đến khi trứng nở thành những cá con. Cá Ngựa Con tự nó sẽ rách cái túi đó và chui ra ngoài.

Con cá Mèo (Cat-Fish) đẻ ngâm chừng hơn 50 trái trứng trong mồm do con cái đẻ, trong suốt thời gian này nó không ăn uống gì được cho đến khi trứng nở thành những cá con bơi ra khỏi mồm nó, lúc đó nó mới ăn giã bữa và ăn thật nhiều để bù lại những ngày nhịn đói. Tất cả giống Cá đều không săn sóc và nuôi nấng cá con vừa nở, sau khi trứng nở thành cá con thì cá lớn bỏ đi xa để cho cá con tự sinh sống.

6.— CÁ TỰ VỆ BẰNG CÁCH GÌ ?

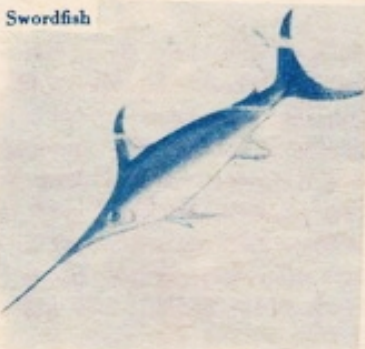
Để sinh tồn, Cá cũng có những thứ khí giới và phương cách tự vệ riêng của từng loại như Cá Lưỡi

Spoonbill Catfish

Kiếm (Swordfish) có một cái ngạnh sắc và dài như lưỡi kiếm ở trước

Swordfish

mồm, nhờ ngạnh này nó có thể chống lại kẻ thù để tự vệ và săn mồi, đôi khi nó có thể chọc thủng một bên mạn thuyền nhỏ. Cá Lưỡi Cưa (Sawfish) có một cái mũi dài dẹt và sắc với những cái răng cứng ở bên mép trông như một lưỡi cưa. Cái lưỡi cưa này cũng là khí giới để tự vệ và săn mồi của nó. Cá Sting-Ray có một cái Lao sắc ở trên cái đuôi dài của nó, nhờ cái lao này nó có thể đâm bị thương một con cá hay con vật nào định tấn công nó. Cá Bác Sĩ (Doctor-fish) ở đằng trước đuôi thì rất sắc như một lưỡi dao để tự vệ. Một vài giống khác có những cái ngạnh sắc ở trên vây, có loại mình được bao phủ bởi một lớp gai nhọn và có nọc độc như cá Nhím (Porcupine-fish), Cá Cóc (Toad

fish), Cá Mèo (Cat-fish) v.v... Đặc biệt loại Cá điện có những luồng điện bên trong thân để tự vệ như Lươn Điện (Electric-Eel), Cá Mèo điện (Electric Cat-fish) và Cá Đuối điện (Electric Ray). Có Cá những hàm răng rất sắc và khỏe để chống lại kẻ thù như cá mập (Shark) và Cá Baracuda. Lại có loại có những lớp vảy cứng như những giáp sắt để che chở thân nó như cá Alligator và rất cứng đến nỗi một viên đạn không thể xuyên thủng qua lớp vảy được. cá Sấu Sturgeon cũng có một bộ vảy cứng như giáp sắt. Còn các loại khác nếu không có những thứ khí giới riêng để tự vệ thì chúng cũng có những lối riêng như cách chôn xa kẻ thù hoặc nhờ màu sắc ở mình để đánh lừa kẻ thù, phần lớn loại cá này trên lưng đen sậm và phần dưới bụng thì sáng trắng, nhờ vậy những con chim bói cá trên cây không thể nhìn rõ chúng và những con cá bơi bên dưới cũng khó nhận ra nó. Cá Summer Flounder có hai dải đổi màu ở mình để lẫn với những vật xung quanh, nó có thể thay đổi màu đen khi ở chỗ rợp màu trắng khi ở bãi đá hay màu nâu khi ở cát bằng cách tạo ra những vết đen trên mình theo màu nói trên.

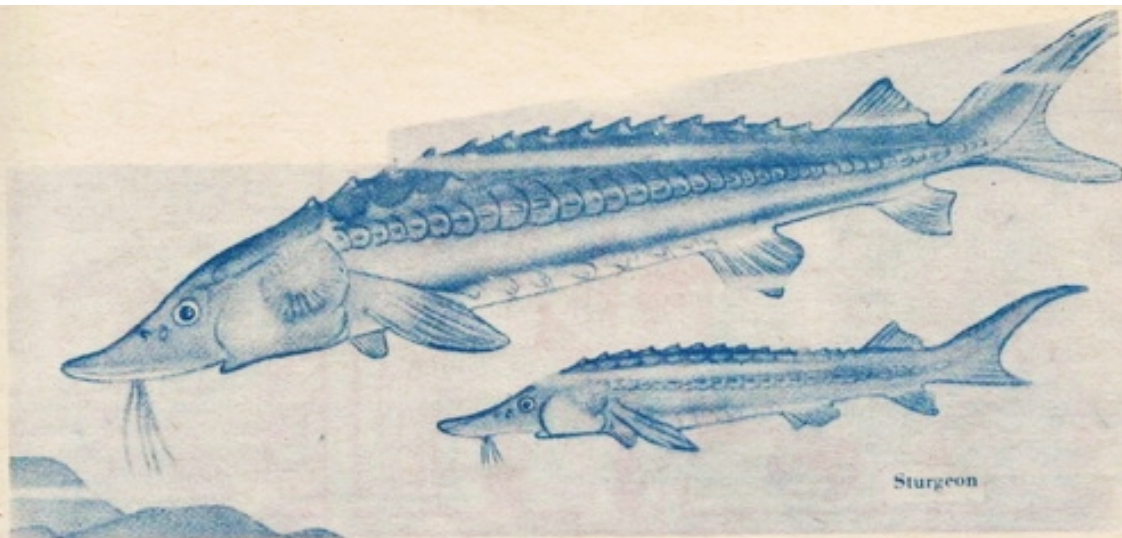
Có loại thì bơi nhanh hơn kẻ thù để lẫn trốn như Cá Bay (Flying-Fish)

Porcupine Fish

Flying Fish (3/4)

swim rất nhanh, đôi khi nó nhảy cao chừng 100 bộ (khoảng 30 m) khỏi mặt nước như là bay trên nước.

Tuy tất cả loại cá đều có những kẻ thù giết hoặc những phương pháp riêng để chống lại kẻ thù, nhưng cũng như các sinh vật khác và ngay đến cả người ta nữa cũng có

kẻ thù mà không chống lại nổi, kẻ thù này thì rất nhỏ và yếu, nhỏ đến nỗi mắt thường không thể trông thấy được mà phải dùng kính hiển vi, nhỏ đến nỗi những lưới kiếm của cá lưới Kiếm, những lưới cưa của cá Lưới Cưa cũng trở nên vô dụng: đó là những con vi trùng sống

ở cây cỏ, xác những loại vật chết thối dưới nước. Những con vi trùng này xâm nhập vào thân thể cá để gây nên những bệnh tật giết hại chúng. Chúng không chết vì kẻ thù mà chết vì bệnh tật gây nên bởi các kẻ thù nhỏ yếu nằm trong lòng chúng.

VỊT MỎ

THẮC MẮC CỦA EM

(tiếp theo trang 2)

3) Em có thể chế tạo lấy máy giản dị bằng cách:

— Thay hệ thống vật kính bằng kính lúp.

— Dùng bóng đèn càng mạnh càng tốt.

— Bỏ kính tụ quang. Nếu khéo léo và thông thạo phép chụp hình nữa hình, em có thể thành công dễ dàng. Tuy nhiên máy rọi này không thể tinh vi như các máy rọi ở tiệm hình được.

CƠM KHÊ, CHÁO KHÊ

HỎI: Tại sao cơm, cháo lại bị khê? Muốn tránh bị khê thì phải làm thế nào?

ĐẶNG KHÁNH TOÀN
(?)

ĐÁP: Về phương diện hóa học, cơm hay cháo chứa tinh bột (chất hữu cơ). Tinh bột cũng như nhiều chất hữu cơ khác dưới tác dụng

của nhiệt sẽ bị phân tích dần dần thành vàng rồi nâu, sau cùng cho khói đen và để lại than.

Như vậy, khi thổi cơm hay nấu cháo, nếu để lửa quá độ, tinh bột sẽ đổi màu thành màu vàng, nâu (tương tự như vỏ bánh mì) gọi là dextrine. Mùi vị của tinh bột cũng sẽ thay đổi đi. Trường hợp này ta bảo cơm hay cháo bị khê. Muốn tránh khỏi khê, tốt hơn hết là giữ lửa cho đều hòa, khi cạn hết nước phải rút lửa nhỏ đi hầu tránh cho tinh bột khỏi bị phân tích bởi nhiệt.

GIAO CHỈ

HỎI: Cháu thường nghe nói nước ta là dân Giao Chỉ. Vậy giao chỉ là gì?

THIÊN BẤT HỦ
(Đà Nẵng)

ĐÁP: Theo sử gia Trần trọng Kim thì người V.N ta thời cổ có hai ngón chân cái bẻ ra phía ngoài, để cạnh nhau thì như giao nhau, nên mới gọi là giao chỉ (chỉ là ngón chân). Nhưng theo sử gia Phạm văn Sơn trong Việt Sử Tân Biên thì: «Bộ Từ Nguyên (quyển Tí, trang

141) chép: Theo nghĩa cũ bảo hai ngón chân cái giao nhau là Giao Chỉ, nhưng xét đời cổ bên Hy Lạp có tiếng đối trụ, lân trụ để gọi loài người trên thế giới (đối trụ là phía Nam Bắc đối nhau, lân trụ là phía Đông phía Tây liên nhau). Sở dĩ có tên Giao Chỉ là hợp với nghĩa đối trụ vì dân tộc phương Bắc gọi dân tộc phương Nam đối-nhau, không phải chân người giao nhau. (Chữ giao chỉ chép ở Sử Tàu trước nhất vào đời Thần Nông).

Bách Khoa ghi lại cả hai quan điểm này để thay câu trả lời cho thắc mắc về tiếng giao chỉ của em.

TRẢ LỜI Ô CHỮ KỲ TRƯỚC

- 1— THIẾU-NHI
- 2— HEP — TRUONG
- 3— IP — U — ANH
- 4— E — TOAN — E
- 5— UT — TON — AG
- 6— RUONG — HNO
- 7— NU — A — OH
- 8— HOAN — HO — T
- 9— INN — ANHTON
- 10— GHEGOM — NO

CÙNG ĐI VỚI TỰ THẦN

Tranh và lời của NGUYỄN TÀI

VÌ VẬY TA ĐÃ NÉM
TẤT CẢ XUỐNG
ĐÁY HỒ...

HỨ... LÂM
SAO TÔI TÍN
ĐƯỢC....

ANH THỬ NHÌN XEM... NHỮNG DẤU CHÂN VÀ HAI
CHIẾC QUỐC MỤC NÁT TRONG ĐÁM CỎ KIA...
TA KHÔNG THÊM NÓI
ĐÔI ĐÁU...

CÓ LÝ

QUÊNG ĐƯỢC TÔI
VÀ ANH ĐẠI SE?
MÓ TÌM DƯỚI
ĐÁY AO XEM...

SAU ĐÓ...

ĐỪNG CHỖ NÀY
CHƯ... BẮC SƠN...?

CẢ HAI ĐUA
ĐỀU KHÔNG
NGỜ ĐÁY AO
LẠI SÂU ĐẾN
THẾ...

CHƯA TỚI
ĐÁY À...

ĐÂY RONG RÊU
THẾ NÀY... BIẾT
Ơ ĐÁU MÀ
TÌM...?

TÔI HẾT
HƠI RỒI
ĐÁY...

SAU CŨNG BỊ YẾU
HƠI, TÔI ĐÁNH
NƠI LÊN TRƯỚC...
TRONG KHÍ ANH
LÝ, TỔNG BA' VẪN
CÒ TÌM TRONG
MÂY BỤI RONG
DÂY ĐẶC

NHỮNG VUA TRỜI LÊN
KHỎI MẶT AO TÔI CHỚT
NHÌN THẤY...

40

CONTIẾP

(tiếp và hết)

4.— Nghề trồng dâu nuôi tằm.

Người đầu tiên tìm ra con tằm là công chúa Linh Chi (sống vào thời Đông Châu) do một sự tình cờ trong khi dạo vườn Thượng Uyển, bà trông thấy một loại sâu có tơ óng ánh đang quấn trên cây dâu rồi tiết ra tơ bao quanh mình, cũng trên cây dâu, bà lại thấy những con ngài đẻ trứng rất nhiều, khi trứng nở loài sâu ấy ăn lá dâu mà lớn. Bà trưng dụng một cung để nuôi và chế biến ra dụng cụ kéo tơ, dệt lụa. Những tằm lụa đầu tiên tuy xấu xí, nhưng càng ngày càng tinh vi hơn và được các vương tôn, công tử ưa chuộng làm thành một mốt thời trang. Vua lại khuyến khích các mệnh phụ phu nhân trồng dâu, nuôi tằm.

Đời nhà Tần, trong hoàng cung có những nơi trồng dâu, nuôi tằm rất lớn. Hoàng hậu thường cho người nào nuôi tằm giỏi dệt lụa hay vì thế các cung nữ thi nhau để được bằng lộc trọng hậu. Khi Bái Công Lưu Bang vào kinh đô nhà Tần, đốt cung A Phòng và thả 3.000 cung nữ. Trong số những nàng cung nữ được trở về đời sống dân sự có người họ Nương đem nghề đó trở lại Tứ Xuyên phổ biến cho dân gian. Từ đó, Tứ Xuyên nổi tiếng về nghề dệt lụa, bán cho các khách thương ngoại

NGÀY PHÙNG KHẮC KHOAN ĐI SỨ

TRỊ CHÍNH

quốc một số lượng lớn. Tuy nổi tiếng, nhưng người Trung hoa sợ bị cạnh tranh khi truyền nghề cho dân chư hầu nên trải qua nhiều triều đại, chẳng những nghề dệt lụa mà còn các vật dụng khác như đồ đồng, binh khí, đồ sứ, làm giấy, in sách v.v... đều được làm tại nước Tàu rồi bán ra. Triều đình cũng ban hành nhiều luật lệ nhằm kiểm soát việc giao thương giữa người trong nước với dân chư hầu. Mỗi khi phái đoàn ngoại giao của các nước khác đến đều được giam lỏng tại nhà công quán để các người mệnh danh canh gác (giữ gìn an ninh) để bề theo dõi mọi hành động của tất cả nhân viên sứ bộ. Ngày về nước lại bị khám xét nhiều trạm tại mỗi cửa ải đi qua hầu ngăn chặn các nhân viên đem nguyên liệu ra. Cuối thế kỷ 14, một giáo sĩ Gia Tô liệu chết đuối vài trứng kén vượt biển trốn sang Nhật Bản đem nghề trồng dâu nuôi tằm dạy cho giáo dân.

Khi Vua Lê Thánh Tông được vua nhà Minh ban thưởng cho một tấm lụa Tứ Xuyên; nhà vua này ra ý định chọn trong dân gian một người thợ khéo cho sang Tàu tìm cách « ăn cắp » nghề này. Trần Diên xin lãnh chỉ rồi thay đổi y phục giả dạng khách thương người Tàu tốt được các cửa ải tìm đến Tứ Xuyên xin làm con nuôi cho một phú hộ. Nhờ siêng năng và chịu khó, ông được phú hộ thương truyền nghề lại cho.

Chẳng bao lâu, nghề dệt lụa đã học xong, ông lén trốn về nước.

Nhưng về đến quê nhà, ông bị bạo bệnh mất. Vua Lê Thánh Tông thương tiếc khôn cùng; sau đó vua phái nhiều người khác dưới nhiều hình thức, khi thì là khách thương, song quan giữ ải biết được, hoặc giữ lại, hoặc hạ ngục.

5.— Phùng Khắc Khoan học nghề dệt lụa.

Ngày trước vì phương tiện giao thông khó khăn, nên mỗi lần phái đoàn sang triều cống hay khánh hạ thường thường phải mất hàng năm hoặc 7-8 tháng mới về đến nhà. Cũng có đôi khi bỏ thân nơi đất khách quê người; nên những người được sung vào sứ bộ dặn người nhà cứ nhớ ngày đi sứ là ngày kỵ.

Phùng Khắc Khoan phụng mệnh sang triều cống để xin sắc phong. Trên con đường từ Lương Quảng đến kinh đô nhà Minh, ông thấy người Tàu trồng dâu, nuôi tằm rất nhiều, ông quyết chí tìm cách học cho kỳ được nghề mới là này để về truyền lại cho dân nước mình. Ông làm quen với những người thợ dệt hời, nhưng vì các quan Tàu cho người theo sát từng bước nên không làm cách nào hơn được. Đến kinh đô, được ngụ tại nhà công quán, ông mua chuộc những người gác an ninh để hàng ngày giả dạng thương dân đi khắp nơi, kiếm những nhà có nuôi tằm, dệt lụa làm quen.

Tại Hà Bắc (kinh đô của nhà Minh) chỉ có một làng cách hoàng thành khá xa là có nuôi tằm. Ông lặn lội đến đó, bằng mọi cách ghi chép tất cả những điều mắt thấy, tai nghe. Một hôm, ông thiết tiệc rượu mời các quan đến dự. Trong tiệc, Ông cố ý phục rượu cho mọi người ngà ngà say rồi đem những điều thắc mắc khi nhìn thấy cách nuôi và dệt đề hỏi. Các quan xỏ bết những điều hiểu biết của mình. Khi tỉnh rượu, hồi toan tâu vua thì sợ bị tội nên đành làm thinh. Một hôm khác, trong lúc ông đang ngồi loay hoay vẽ lại cái khung dệt thì nghe báo có một người đàn bà muốn xin gặp. Thiếu phụ cho biết bà là cháu hai đời của Hồ Quý Ly rồi cho

... một bản đồ khung cũi với
... chi tiết và xin ông chuyển
... cho dòng họ Hồ ở Thanh Hóa.
... bắt được vàng, ông mừng quá
... cả thiếu phụ len lén rút lui từ
... đó.

Khi việc cầu phong hoàn tất, ông
... dẫn vài trứng kén vào chỗ kín
... đường về nước. Trên đường
... qua các cánh đồng có trồng ngô
... tương, ông mua nhưng không
... bèn trở nghề « lươn » rồi đầu
... dưới vó để qua mặt các cuộc
... xét.

Về nước, ông truyền nghề lại
... dân làng. Từ đó, lỵa làng Bùng
... không kém gì lỵa Tứ Xuyên
... người Tàu cũng phải phục.
... ông mất, dân làng lập đền thờ
... tế và tôn ông là Tồ nghề dệt.

Tài liệu sưu khảo :

- Từ Vi Lang : Tam quốc chí
diễn nghĩa
Trần Trọng Kim : Việt Nam sử lược
Bào Duy Anh : Việt Nam Văn
Hóa sử Cương
Ngô Thu Nhân : Giai thoại văn
chương
Phạm văn Diên : Văn học Việt
Nam
Phan Kế Bính : Nam Hải dị nhân
liệt truyện.
Bổ Kinh tế : Đặc san kinh tế
năm 1955

NHẬT TIỀN

LÀM
VĂN SĨ

CUỘC THI SÁNG TÁC THƠ

Số thứ tự nhận được 387

VỀ THĂM TRƯỜNG CŨ

Đã lâu rồi xa vắng trường yên
Từ biệt bạn xưa, nhớ thương nhiều
Chiều nay ghé lại thăm trường cũ
Máu đỏ tường xiêu, thật tiêu điều.

Phòng học xưa kia rất sáng tươi
Rộn rã vang lên tiếng nói cười
Giờ đây tâm tối, rêu phong kín
Xơ xác hoang liêu, vắng bóng người !

Hàng phương sân trường, khô héo lá,
Nhưng vì thương tiếc, những ngày qua
Gắng chút hơi tàn còn sót lại
Gượng nở trên cành một ít hoa !

QUỐC THẠNH (Thương Trang)

Số thứ tự nhận được 388

BÊ LÀM THI SĨ

Bê ngồi cần bút ráng làm thơ,
Nghĩ mãi chẳng xong đề được nhờ
« Xuất khẩu thành thi » mà chẳng dặng
Đúng là thi sĩ giả, mộng mơ !

Đồng hồ treo vách gỗ « mười hai »...
Chết thật, đã khuya chưa học bài
Đã thế bài thơ còn lỡ dở
Thôi đành bãi học để sớm mai...

Một lần nằng ăm tủa trên người,
Đang ngủ lim dim bê bật ngồi
Bài Sứ bê « quên » chưa kiếm lại
Giờ đây ngủ trở .. bê chơi vơi !

Tập Tiểu Thuyết Hồi Kỳ đáng
từng kỳ trên Thiếu Nhi nay đã in xong
thành sách

THUỞ MƠ LÀM VĂN SĨ

NHẬT-TIỀN viết — VI-VI vẽ bìa —
HUYỀN-TRẦN xuất bản

Có kêu lên bằng đề đồ bài
Bê sợ, Cô kêu : « Phạm tiền Khai »
Định mệnh nghiệt thay : Cô gọi thật !
Cuối cùng bê bị « zê-Rô này ! »

Ngồi buồn giọt lệ cứ lăn dài,
Bê nguyền ỉc đây sẽ học bài
Bê sẽ không còn làm THI SĨ
Một khi bài học bê chưa « nhai ».

TIỀN ĐẠT
T.H.V.T

NHÂN TIN VỀ CUỘC THI THƠ

Cuộc thi Sáng Tác Thơ Chủ đề
THẾ GIỚI HỌC TRÒ được các em
tham dự hết sức đông đảo. Tổng số
bài nhận được là 390 bài. Bài được
tuyển chọn đề đăng đến Thiếu Nhi
số này là chấm dứt. Những em khác
nếu có bài dự thi mà không được
chọn đăng, xin hiểu là vì lý do kỹ
thuật đã không qua được vòng tuyển
lựa sơ khởi. Một số các em khác
gửi về quá hạn không được sắp xếp
số thứ tự cũng đương nhiên bị loại.

Kết quả cuộc thi Sáng tác Thơ
sẽ được công bố trong ngày Đại Hội
Kỷ Niệm Đệ Nhị Chu Niên Tuần Báo
Thiếu Nhi cùng với cuộc thi Sáng
Tác Văn. Các em đoạt giải sẽ được
thông báo bằng thư riêng trước 20
ngày để làm thủ tục lãnh giải thưởng.
Giải thưởng về cuộc thi Thơ sẽ
gồm có :

- Giải Nhất.
- Giải Nhì.
- Giải Ba.
- Các Bằng tưởng lệ của Hội
Đồng Giám Khảo. (nếu Hội Đồng
Giám Khảo có đề nghị).

Các Bút nhóm, các Thi văn đoàn
các em có Tủ Sách gia đình đều nên
mua một cuốn để đọc lại và lưu giữ
như một kỷ niệm để thương của
những người đã mơ và đang mơ trở
thành Văn Sĩ.

Có bán tại Nhà Sách KHAI TRÍ và
các hiệu sách trên toàn quốc.

Giá 250đ

RỒI MỘT NGÀY PHẠM VĂN DŨNG

Mặt trời lên tới đỉnh đầu. Hoàng mới thức dậy. Bên mớ sách vở ngổn ngang. Hoàng thấy mệt mỏi lần chán chường, vươn vai xong lại uốn éo thân mình thêm mấy cái nữa, rồi mới đi rửa mặt đánh răng. Rồi lại trở vào bàn học. Hôm nay chị Hiền có lẽ đi bán sớm, Hoàng đoán vậy vì thấy bàn ghế đã lau chùi sạch, nền nhà không còn đất cát, mừng mền đã được xếp lại thơm mát, vừa nghĩ Hoàng lại thấy mình hư chi lạ.

Phải cố gắng lắm Hoàng mới mở được cuốn hình học tìm lại trang đang học dở đêm trước. Nó rắc rối, nó khó hiểu và đầy đặc những định lý dài lê thê. Một con chim nhỏ từ đâu sà xuống đậu trên cửa sổ. Hoàng thấy mình cũng ngây ngô như con chim nhỏ hay mơ mộng đến những chuyện đầu đầu. Rồi giật mình nhớ lại cuốn sách đang ôm trên tay làm Hoàng luống cuống. Đảo mắt vài dòng Hoàng cảm thấy đầu óc khập khì, không một chữ nào lọt vào khối óc. Hoàng lại quăng cuốn sách xuống bàn đi ra hiên...

Cơn nắng gay gắt của buổi trưa hè làm Hoàng chói mắt. Trên cành phượng đàn chim sẽ ríu rít, một vài con bay xuống sân và nhảy nhót vừa mổ những hạt bụi rồi vụt bay lên cây. Hoàng dõi mắt trông theo, phượng đã nở đầy. Hoàng biết hè đã về, kỳ thi đề II lúc cá nguyệt đã về... Năng mỗi lúc như gặt gao thêm làm cho con hẻm vắng vẻ lạ, bên

chiếc chông tre con mực đang thè chiếc lưới đồ lôm thỏ hùng hục, các cành cây đứng im lìm lá rung khe khẽ không gây được tiếng xào xạt. Bắc gió đi đâu rồi chả biết...

Hoàng lững thững vào nhà lấy sách ra, những dòng chữ lại nhảy múa lung tung. Hoàng xếp nhẹ cuốn sách lại cúi đầu cúi xuống bếp. Những con kiến đang bò rần rần trong bụng Hoàng. Trưa rồi sao chị Hiền chưa về nhỉ? Vừa miên man suy nghĩ vừa đưa tay mở nhẹ chiếc cũi... Ăn uống xong Hoàng thấy khỏe hẳn thủng thẳng tiến ra sau hè với tay lấy chiếc khăn mặt đã rách nhiều chỗ vỏ nước rồi nhẹ tay vắt khô, những giọt nước thì nhau rơi xuống, Hoàng phủ tấm khăn lên mặt, nghe hơi lạnh truyền vào cơ thể làm Hoàng khỏe khoắn. Bỗng Hoàng giật mình bỏ khăn xuống, hình như có ai kêu:

— Hoàng ơi! Hoàng ơi... ời...

Không thể sai được đích thị là thằng Vĩnh rồi. Hoàng vọt vội chiếc khăn lên dây thép rồi vội vã chạy ra sân...

Trên con đường QT vắng vẻ. Các bóng cây che bớt đi ánh nắng gay gắt của bác mặt trời, thỉnh thoảng một vài chiếc Honda vọt nhanh qua, âm thanh khuất dần để trả lại sự im lặng. Hoàng và Vĩnh đi bên nhau, chúng tới trường sớm hơn thường lệ. Vĩnh lên tiếng:

— Mi biết bữa ni tao rủ đi sớm, làm chi không?

— Chịu! tôi trả lời.

— Đoán thử coi.

— Đã bảo chịu rồi mà!

— Cua.

— Cua hà!

— Cái chi mi la hoàng lên rửa!

-- Đi đâu bí chứ.

-- Xi-nê.

Tôi ngạc nhiên nói:

— Mi có điên không? Tiền mô!

Vĩnh tròn xoe mắt:

— Tao mà điên. Mi không biết

tiền học mình chưa nộp à. Minh lấy tiền ấy đi coi.

Thấy tôi im lặng Vĩnh nói tiếp:

— Tao nghe bọn hần nói bữa ni KĐ. có chiếu phim «Độc long quá tam giang» hay tuyệt cú!..

Tôi đứng đợi Vĩnh mua vé. Xong hai đứa cùng sánh bước vào công. Xem xong cuốn phim tôi thấy tâm hồn thoải mái, phim thật hay đấy, đá, chém chao ơi! Không uổng tiền tí nào. Đang nghĩ miên man tôi bỗng nghe tiếng quen quen:

— Mời các anh, các chị mua vé đậu phụng...

Tôi rụng rời tay chân, trời ơi chị Hiền bán đây sao? Tôi ù té chạy bỏ lại Vĩnh đang đứng ngẩn ngơ trông theo...

Hoàng trần trọc mãi cố dò gài ngủ, nhưng những chuyện ngày hôm nay cứ nhảy múa trước mắt làm Hoàng bứt rứt. Hoàng mở mắt nhìn lúc chị Hiền khâu xong chiếc áo rách cho Hoàng. Đau nhói trong lòng Hoàng im lặng theo dõi. Chị Hiền đi nhẹ nhàng chậm rãi đến khâu chiếc áo lên móc, rồi lấy cặp tóc Hoàng lôi ra chiếc phiếu điểm hằng tháng. Hoàng toát mồ hôi tim đập mạnh. Số là tháng này vì nhác học lại theo nhờ Vĩnh đi chơi nên thay vì đứng nhì nhất, Hoàng lại sụt xuống con số năm mươi, với sĩ số năm mươi lăm (55) học sinh... Hoàng lại mở mắt nhìn, chị Hiền hai tay luồn vào suối tóc gục đầu nức nở. Hoàng vùng dậy, hai chị em ôm nhau thồn thức. Hoàng vùi đầu vào lòng chị kẻ lẻ. Chị Hiền đã hiểu khẽ đưa tay vuốt đầu Hoàng, giọng chị như như ru:

— Chị biết! Chị không bắt đầu, bây giờ em biết hối hận cũng chưa muộn, hãy vâng lời chị cố gắng sức học hành chăm chỉ em nhé!...

Ngoài trời màn đêm đã buông phủ, cây cối cạ vào nhau hòa vào mấy chú ve cùng tấu lên nhạc khúc như vui mừng như chia sẻ nỗi lòng của hai chị em trong căn nhà tối tịt...

DANH NHÂN THẾ GIỚI VUA HỀ CHARLOT

Tên thật của ông chính là Charlie Spencer Chaplin, sinh ngày 16 tháng 4 năm 1889 (lớn hơn Hitler 4 ngày) tại xóm dơ bẩn Bermondsey ở Luân Đôn (Anh). Cha ông chết lúc 30 tuổi, bà quá phụ Lily Harley là một nữ diễn viên trên các sân khấu nghèo. Charlie và anh là Sydey phải chạy rong trong các quán cháo bình dân kiếm ăn qua bữa.

Năm lên bốn Charlie đi hát trong mấy quán cóc mà người Anh gọi là Puba. Tám tuổi, chú đi trình diễn với một nhóm bé con do một giáo viên hướng dẫn. Nhưng trò hề không làm chú mãn nguyện. Chú muốn sau này thành diễn viên thực thụ, có thể đóng nổi tuồng Hamlet. Song chú chỉ học được nghề hát ư.

Đoạn đời thích thú nhất của ông là ngày trọng đại khi Charlie Chaplin trở thành Charlot. Lúc đó vào năm 1910, Charlie được một tay tìm mẫm non đem sang Hoa Kỳ. Năm 1911, ông đến Los Angeles (Hollywood) được Mack Sennett mướn ông với giá 25 Mỹ kim mỗi tuần thay thế cho một diễn viên đòi lương quá cao. Ông chỉ xuất hiện 10 phút trong những phim ngắn.

Một buổi tối, ông mượn chiếc quần rộng và dài, cái áo đuôi tôm rách nát, chiếc nón trái dừa, chiếc

gậy mềm và đôi giày rộng, ông mang ngược chiếc mặt bên chân trái và chiếc trái vào chân mặt cho khỏi sút ra. Thêm một chấm râu cứng mũi và hai lọn tóc quăn bên tai. Khán giả cười như điên. Charlot đã thu lượm được thành công trên màn ảnh từ phút đó.

Vài tháng sau, lương của ông tăng lên 200 rồi 1000, rồi 2.000 Mỹ kim mỗi tuần. Danh vọng nhưng chưa hạnh phúc, ba cuộc hôn nhân tan vỡ trong những năm sau đó. Người vợ thứ nhất của ông 16 tuổi tên là Mildred Harris, người thứ hai là Rita Grey đem lại cho ông hai đứa con là Sidney và Charlie. Người vợ thứ ba là một cô đào lừng Paulette Goddard sống chung với ông được 9 năm.

Phim «City Lights» (ánh sáng đô thành) của ông chiếu khắp thế giới. Sau ngày chiếu ra mắt ở Luân Đôn, Charlie nhận được 73.000 bức thư, trong đó có 9 bức tự nhận là mẹ ông.

Nhưng những thiên tài thường hay gặp nhiều cay đắng. Nữ diễn viên Joan Barry không lọt tả được vai trò trong cuốn phim của ông giao phó, dĩ nhiên là ông cho nghỉ, nàng ta rút súng hăm dọa và kiện ông phải nhìn nhận làm cha đứa con của nàng đang mang trong bụng. Các hội luân lý lên án tày chay Charlot. Một nghị sĩ Mỹ tố cáo ông là Cộng sản trong cuốn phim sau cùng của ông là «Lime Light» (ánh đèn sân khấu) ra mắt Hoàng gia Anh. Bộ trưởng tư pháp Me Granery của Mỹ tố cáo ông là người ngoại quốc nên dân Mỹ không thích sự có mặt của ông trong xứ họ.

Charlie không bận tâm đến dư luận quái ác ấy, vì ông đã tìm được hạnh phúc mà ai cũng tưởng đó là một vụ si căng đàn (scandale) mới. Người yêu của lão già Charlie 54 tuổi là cô gái mới 17 cái xuân xanh, con của kịch tác gia trứ danh Eugene O'Neill. Hai người quen biết nhau trong một cuộc thăm viếng của Charlie. Cha nàng nguyên rủa cuộc tình

duyên của hai người và cấm người thiếu nữ Ái Nhi Lan cứng đầu đó không được gặp lại cha nàng cho tới ngày ông mất. Họ chính thức làm lễ cưới ngày 16-4-43. Năm nay, cô Geraldine, con gái lớn nhất của ông 27 tuổi.

Qua Charlot, mỗi người thấy một phần thực thể của mình. Đó là một anh hề u buồn với nụ cười thâm não tượng trưng cho lớp người nghèo tiền nhưng giàu tình thương và mộng ước luôn luôn bị cái xã hội độc ác và máy móc không buông tha. Trong đời làm phim của Charlot không có nào thất bại nặng bằng thời kỳ có phim nói. Tất cả nghệ thuật đóng trò bị xáo trộn. Các tài tử phim câm ở Hollywood, ngã xuống như rạ. Chỉ có Charlie dám tiếp tục lợi ngược dòng. Ông nói: «Tôi sinh ra để đóng tuồng câm, một cái nháy mắt của tôi nói nhiều hơn năm mươi chữ. Ông nghĩ rằng ngôn ngữ câm phải có người dịch thuật làm trung gian để cho mọi người hiểu, còn tranh vẽ và im lặng là một thứ tiếng quốc tế.

Trong một biệt thự hai mươi hai phòng bên bờ hồ Leman (Thụy sĩ) hồi 10 năm trước đây Charlie đã dành mỗi ngày năm giờ để hoàn thành một cuốn sách. Đó là cuốn «My Autobiography» (đời tôi).

(Trong T.B.B.T)
Nguyễn Vũ Thoại Anh
(T.V.B : Việt-Nam)

— Xin rủ lòng thương san xẻ bớt. thưa ông.

THỦ CÔNG ORIGAMI CON CÔNG

A— CÔNG ĐỤC:

VẬT LIỆU:

Giấy thủ công xanh lá cây lợt vuông giấy màu vụn.

CÁCH LÀM:

1) Gấp 2 đầu b và d vào theo đường chấm ta được hình 2.

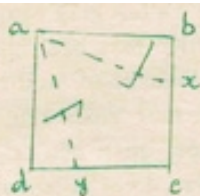
2) Gấp đầu x vào đầu y ta được hình 3.

3) Bẻ gấp đầu a xuống theo đường chấm để có hình 4.

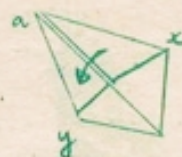
4) Lại bẻ gấp đầu a lên theo chấm để có hình 5.

5) Dùng kéo cắt phần gạch chéo ở đuôi và bẻ gấp xuống chút xíu ở đầu để làm mỏ Công.

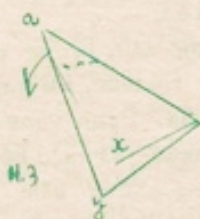
6) Tô điểm Công bằng cách cắt nào là vẩy lông công theo mẫu rồi dán vào theo hình.

H.1

H.2

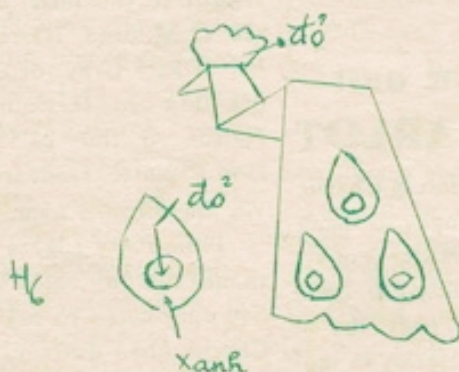
H.3

H.4

H.5

H.6

B— CÔNG MÁI

VẬT LIỆU:

Giấy thủ công xanh lá cây đậm hình vuông.

Giấy màu vụn.

CÁCH LÀM:

1) Gấp 2 đầu a và c theo đường chấm gấp nhau ở đường chéo của hình vuông ta sẽ được hình 2.

Gấp đầu x vào đầu y rồi lật trở lên để có hình 3.

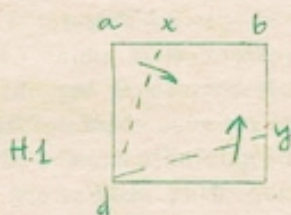
Bẻ gấp đầu d lên theo đường chấm để có hình 4.

Bẻ gấp xuống chút xíu ở đầu d để làm mỏ công.

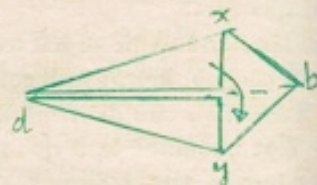
Tô điểm Công mái giống như Công đực.

Thủ công này dùng để dán vào giấy vẽ và các Thiếu Nhi trở tài vẽ thêm cây lá cho công đậu ta sẽ có một bức tranh nổi tuyệt đẹp.

THẬP CẨM
(Sư Phạm Saigon)

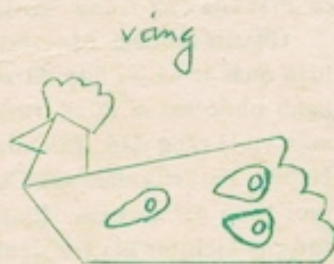
H.1

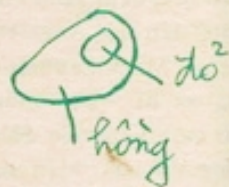
H.3

H.4

H.5

H.6

ĐÔI BẠN

GIANG HỒ

PHAN-KHƯƠNG-THÁI

Nhạc trưởng Êch Ương và ban đại hợp xướng Êch, Nhái Bén, Bù Tọt, Nhái Bâu, Châu chàng... Thấy kẻ khác làm ăn khấm khá, bọn lưỡng thể này rắp tâm cạnh tranh. Phải ban cho chúng một mỹ danh là «rồng sĩ» mới đúng. Chúng hát dở không chỗ chê, rồng là to. Giọng ồm ồm, miệng thì ngậm mà âm thanh thoát từ đằng mũi nghe chói tai và nhức tới óc. Nhạc trưởng Êch Ương kéo đám đệ tử rồng loạn xạ thi đua với tiếng mưa rơi, tạnh mưa vẫn còn khỏe hơn. Chúng có một ưu thế là đồng loại lưỡng thể của chúng sẵn sàng trả công. Hai đại ban Cào Cào và Châu Châu ức lắm. Bọn trước bàn mưu tính kế phá đám bọn sau một phen. «Ban nhạc lang thang» của chúng ta thuộc phe chính nghĩa, luôn có «quối vật» phò trợ. Bốn anh Vạc Sành đến dự thi tuyển lựa nhạc sĩ. Anh Đế Mèn coi như là nhạc trưởng, có quyết định tối hậu. Anh Đế Mèn chỉ chọn một anh Vạc Sành có tiếng đàn trầm lắng, ngọt lịm. Anh Vạc Sành sẽ hòa tấu về đêm với anh Đế Mèn. Bây giờ ban nhạc của các anh chấp luôn ba ban nhạc kia. «Vấn, vồ» gì mấy anh cũng không thua. Gã Bọ Hung mới được một lò Bọ Hung và Bọ Rầy quen thân, đề phòng tranh «nồi cơm» với hai ban đại hợp tấu và một ban đại hợp xướng. Các nhạc sĩ yên tâm hòa tấu, thách đố nắng mưa với

thời gian đêm hay ngày.

Mùa hạ hồng trần miền. Có ai thấu đáo nhiều biến chuyển đã, đang và sẽ xảy ra?

NHỮNG NGÀY GIÔNG BÃO

Hôm ấy, không khí nặng nề. Dì Gió gọi thằng Bão đến. Trời tối sầm. Gân khuya dì Gió giận dữ buông lung sức mạnh gớm ghê. Dì Gió quay cuồng, hò reo. Những giọt mưa, rào rào đập trên mái ngói, lá cây, cỏ yếu. Một vật như bị sụp đổ bởi những giọt nước mắt mùa hạ phá hoại không ngớt.

Sáng mai ngày bão dứt. Cây cối, cành lá... tỉnh vật xác xơ. Quang cảnh tiêu điều trơ khấp đó đây. Những ngày đói khát của các ban nhạc sắp tới. Bọn họ không sao, chỉ tội cho cô chim Khướu. Cái lồng tre đã không phủ giẻ, lại dồn dập chực giết khỏi móc. Cô chim Khướu qua cơn kinh hoàng. Mưa lạnh đã xâm nhập tẩm thân bé bỏng cô đơn. Đôi chân cô bám nện tre gác ngang, run rẩy vì triệu chứng cảm. Và cô rớt xuống cạnh chung đựng nước nằm thiêm thiếp. Đôi mắt cô hoa lên, chập chùng giữa hoa giấy uốn éo giống mấy gã Rắn hùng hổ thời miền. Cô chim Khướu hôn mê như chết rồi. Cô nằm đó không ăn, không uống. Lúc tỉnh, cô khẽ đưa mắt yếu ớt nhìn đàn kiến ầu ơ. Chén gạo, mè... tiếp tế có ít vẫn chưa hao hụt. Gã Bọ Hung rầu rĩ gọi các bạn đến thăm. Cô chim Khướu cảm động. Cô muốn hát một bài vĩnh biệt nhưng không còn hơi sức, và thỉnh linh cô nhắm mắt. Gã Thạch Sùng đến sau chót. Đàn Kiến chậm lụt bảo tin muộn màng. Ve, Đế, Bướm Cúi, Bọ Hung, Bọ Rầy, Vạc Sành, đàn Kiến, Thạch Sùng... lách kẻ lồng bu quanh cô chim Khướu. Gã Thạch Sùng lầm bầm:

— Tim còn đập thoi thóp, phải tìm cách cấp cứu ngay. Gã chen đám đông và ba chân bốn cẳng đến trường. Trường của gã là một lớp học đủ mọi trình độ dưới quyền thầy giáo Tác Kề. Thầy giáo Tác

Kề bày cho gã một cách. Một lúc sau, tụi. Ông đến nơi, đen kịt. Tụi Ông nửa trong, nửa ngoài... mời các kẻ hiếu kỳ tránh ra. Chúng ra sức quạt cánh. Gió do Ông tạo ra mới đầu mát lạnh, về sau ấm dần. Hơi nóng tỏa ra hong khô cô chim Khướu. Cô chim Khướu mệt nhọc mở mắt. Cô nhờ sự ấm áp đã khỏi bệnh, nhưng yếu trong mình vì đói khá lâu. Chàng Ông Bão, bạn học gã Thạch Sùng, mớm cho cô chim Khướu vài giọt mật ngon nhưt. Gã Thạch Sùng vừa trở lại, hôn hờ nhìn cô chim Khướu hồi sinh. Cô chim Khướu cảm ơn rồi rít. Lục tục Ve, Đế, Bọ Hung bám nhau rút lui, Đàn Kiến thêm thuồng hương mật ngọt, nấn ná chưa chịu đi. Lão Kiến Càng tức giận, hét đàn cháu mau quay về phận sự, cấm không được tham ăn. Cô chim Khướu từ lúc khỏi bệnh đâm ra khó tính. Cô thêm mệt, thêm thất vọng. Cô ăn ruồi, muỗi ngon lành. «Ban nhạc lang thang» chiều ý cô. Các chàng rủ nhau đến giang sơn của mụ hàng thịt Bọ Ngựa (tức Ngựa Trời). Mụ Bọ Ngựa cọ đôi dao quắm, răng cưa lởm chởm. Có hai mụ bán hàng mà cãi nhau chan chát. Cặp mắt lơ lơ hung hăng, cái dít cong lên chực đánh nhau. Thấy khách hàng thì hai mụ vồn vã mời mọc. Đây xác Chuồn Chuồn, thịt Bướm, Bọ Diệp Hoàng... Trời đất, có cả thịt mấy anh Bọ Ngựa ngu si, đứt đầu và mình làm hai khúc nằm chình ịch. Hai mụ còn khoe thịt con, xác mấy chú Bọ Ngựa non.

Hai mụ đồ tề này háu ăn và dễ tợn vô cùng. Hàng bán không hết đầu sọ ế, hai mụ sẽ đánh chén cho sượng đôi miệng không ngớt mấp máy. Mấy hàm răng nhai luôn luôn miêng mỗi tưởng tượng. Mấy anh Bọ Hung, Bọ Rầy hộ tống các nhạc sĩ trả giá. Hai mụ đòi trả bằng mật ong, nghe một bài nhạc và nhất là dẫn dụ các con mồi khác cho hai mụ.

(còn nữa)

(Tiếp theo)

Vào khoảng năm 1869 hay 1870, bác tôi trở về Âu Châu và mua một miếng đất ở gần Hồ Sam. Hồi ở Hoa Kỳ, bác tôi đã kiếm được một gia tài khá đồ sộ; bác từ giả Châu Mỹ vì lẽ ghét những người da đen giải phóng, và ghét chính phủ Mỹ đã cho họ quyền bầu phiếu. Bác tôi là một người bất thường: Sôi nổi, dữ tợn khi nổi giận, nhưng lại rất kìn đáo. Trong những năm sống ở Hồ Sam, tôi chắc bác không bao giờ đặt chân lên thành phố. Quanh nhà ông có một khu vườn, với hai ba cánh đồng. Khi muốn tập thể dục, thì bác tôi rảo bước đi bộ ở đó, nhưng thường thì có khi đến hàng mấy tuần lễ, ông ở lì không ra khỏi phòng. Bác uống rượu cô nhắc bằng ly lớn, hút thuốc liên miên, nhưng không tiếp ai cả: Bác tôi không cần bạn bè và cũng không cảm thấy nhớ người em trai.

Bác tôi không bao giờ lo cho tôi, nhưng bỗng một hôm bác lại đổi ý: Lúc tôi gặp bác lần đầu, tôi được mười hai tuổi, và bác tôi đã về sống ở Anh từ tám chín năm rồi. Bác xin cha tôi cho tôi về sống với ông, và đối xử với tôi rất tử tế theo cách riêng của ông. Khi nào không uống rượu, ông thích chúng tôi chơi cờ hay bài tây với nhau, và ông để tôi thay mặt ông tiếp xúc với những người bán hàng và gia nhân. Khi được mười sáu tuổi, tôi đã thành chủ gia đình. Tôi là người giữ tất cả tay hòm chìa khóa, muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi, chỉ có một điều kiện duy nhất: Tôi không được phép quấy rầy ông những lúc ông muốn ở yên một mình. Thế nhưng cũng có một ngoại lệ: Có một căn buồng, một loại buồng kho làm dưới mái nhà, lúc nào cũng được khóa kỹ, và tôi cũng bị cấm vào đó như mọi người khác. Hồi còn nhỏ, tò mò, tôi có ghé mắt nhìn vào lỗ khóa xem ở trong có gì, nhưng tôi chỉ thấy đầy những thùng và rương cũ: Quang cảnh hoàn toàn thích hợp với một căn phòng như vậy.

Một hôm, vào tháng ba năm 1883,

DẤU TỬ THẦN

Nguyên tác: CONAN DOYLE

Phóng tác của: THU AN

bác tôi nhận được một bức thư có dán tem ở ngoại quốc. Ông rất ít khi nhận được thư, vì không mua chịu ai bao giờ, và ông cũng chẳng có bạn bè gì cả. Ông kêu lên khi cầm lấy bức thư đó:

— Thư gửi từ Ấn Độ tới! Lạ nhỉ! Họ muốn gì tôi ở đó?

Bác tôi vội vàng mở ra, và từ bao thư, năm hộp cam rơi ra vung vãi trên cái đĩa của bác. Tôi bắt đầu cười rộ, nhưng vội ngừng bật khi trông thấy nét mặt bác tôi biến đổi: miệng bác há hốc ra, hai mắt thất thần và da mặt thì trắng bệch như vôi, bác tôi vẫn còn nhìn cái bao thư cầm trong lòng bàn tay run rẩy. Bác kêu lên:

— K. K. K. Trời, trời ơi, tội lỗi của ta đã đuổi theo đến tận đây!

Tôi hỏi:

— Chuyện gì đó, bác?

Bác trả lời:

— Tử thần!

Bác rời bàn ngay và vào phòng nghĩ; Tôi kinh sợ, tuy vậy tôi cũng cầm lấy bao thư, và tôi đọc thấy ở mé trong bao thư ngay phía trên chỗ dán keo, có ba Chữ K viết bằng mực đỏ. Ngoài ra chẳng có gì cả, trừ năm hộp cam đã khô queo. Tại sao bác tôi lại sợ chết khiếp đi như thế? Tôi rời bàn và lên gác, nhưng tôi gặp bác đang đi xuống một tay bác cầm một cái chìa khóa cũ đã rỉ sét, chắc phải là chìa khóa của căn buồng kho đóng kín, và tay kia cầm một cái hộp nhỏ bằng đồng như một hộp đựng tiền.

Bác vừa chửi thề, vừa nói:

— Bọn chúng muốn làm gì thì làm nhưng ta vẫn quyết làm cho bọn chúng phải thất bại! Nói với Chị Sen là ta muốn đốt lò sưởi trong phòng hôm nay và cho người đi mời Phú Hãn, chứ đừng khế ở Hồ Sam đến đây.

Tôi tuân lệnh ông. Khi viên chương khế đến nơi, bác tôi kêu tôi lên phòng. Bác tôi nói:

— Giang Ân, bác kêu cháu lên đây là để làm chứng nhân cho tờ chúc của bác. Bác để lại tất cả gia tài và những cái hay và dở, cho em bác, và là cha cháu, và lẽ tất nhiên là sau cháu sẽ được thừa hưởng. Nếu cháu muốn hưởng thì tốt lắm! Bằng cháu nhận thấy là không thể thụ hưởng lạnh được, thì cháu nên nghe bác; nhưng nó lại cho kẻ thù cháu. Bác lấy làm tiếc mà cho cháu một món quà có cả điều lợi lẫn điều hại như vậy, nhưng bác cũng không biết trước được việc gì sẽ xảy ra. Cháu chịu ký tên chỗ dưới này theo lời dẫn của ông Phú Hãn không?

Tôi ký tên lên tấm giấy, và sau viên chương khế mang hồ sơ đi. Ông cũng đoán biết là câu chuyện đã gây ấn tượng cho tôi đến bậc nào. Tôi nghĩ đi nghĩ lại về những câu nói của bác tôi, mà vẫn không hiểu được gì cả! Tôi không thể rời bỏ được cảm giác sợ hãi mơ hồ nhưng cảm giác đó cũng nhạt dần, sau nhiều tuần trôi qua và không có gì xảy tới đổi đời sống hàng ngày của tôi. Tự nhiên tôi cũng nhận ra ở bác tôi sự thay đổi, bác tôi uống rượu nhiều hơn bao giờ hết càng ngày bác càng tiếp xúc với người khác. Cả ngày ở trong phòng, khóa cửa thật kín. Nhưng đôi khi, uống rượu say quá, tôi như điên lên, bác chạy ra ngoài tay cầm súng lục, vừa chạy vừa kêu rằng bác không hề sợ ai nữa, không chịu để cho ai nhốt mình vào nhốt con gà, đầu người ấy có thể quí đi nữa. Khi bác hết cơn say, bác chạy vội về phòng, và cài then kỹ lại như một người không thể cứng rắn được nữa trước sự xâm chiếm đến tận gốc rễ của tâm trí.

HỘP THƯ

(tiếp theo)

Thái Khanh LPC, Saigon: Chỉ nhớ em lắm và mong sẽ gặp em. Em nói đúng, vàng lời cô là phải, ngoan lắm đó em. Mấy câu của em hay nhưng không đáng lắm em.

Đỗ Thôn, Biên Hòa: Nếu em ấy nhỏ quá thì chưa thể có biện pháp. Nên tránh tạo cơ hội cho em ấy giận là hơn nghe em.

Trang mỹ Lệ, Tây Hạ: Nếu em khả năng về toán, em cứ theo bạn Marie Curie là một nhà khoa học. Tổng đồng thời cũng là một nhà văn bà tròn đầy tình cảm đó. Chỉ không thể viết thư riêng em.

Loan Anh, Ban mề Thuật: Có hai kỳ thi cả nguyệt bài của em không được xuất sắc lắm chăng? Không cần có thể, bài hay vẫn được em ạ.

Chấn Thi, Qui Nhơn: Em tốt lắm, nhưng bị cái tội hay trách người quá! Tôi soạn qui miễn tất cả các em, không ai nào có ý nghĩ coi trọng nơi này nơi kia em ạ.

N.T.N, Gia Định: Em còn nhỏ. Cụ niên trưởng của chúng ta đã nuôi cơ mà. Em ấy đùa đùa cho vui chứ thấy nhiều em lớn hơn em, sinh viên, mà vẫn tới sinh hoạt tại tòa soạn, vui lắm em ạ.

Trần ánh Tuyết, Gia Định: Nếu quá lâu mà không nhận được thì em gửi phiếu, hình v.v... về làm khác vậy em nhé.

Trần quốc Hùng, Tân phước: Em gửi cuốn Luyện Trí đó về nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon 1 sẽ đổi được cuốn khác. Em ghi địa chỉ rõ ràng nghe em.

Liên Hạ, Saigon: Nhỏ bạn em đáng tức cười. Kệ cho nhỏ đó. Nhưng em ơi, nhưng em đừng quên nhỏ đó, sẽ mất vui em nhé.

Anh Linh, Qui Nhơn: Nếu em có đủ khả năng lập chi nhánh thì em tiến đi em ạ.

Thập Cẩm, Gia Định: Em hãy gửi về nếu hay sẽ đáng em nhé.

Minh Nguyệt, Gia Định: Chữ đẹp quá. Hộp thư tuy chỉ trả lời em, nhưng nhiều câu có nhiều câu hỏi, cho nên em cứ việc đọc nhiều để tìm hiểu những điều cần đó không phải tò mò tọc mạch mà, em gái.

Nguyễn vi Khanh, Gia Định: Chắc tới tòa soạn sẽ được giải đáp thắc mắc em ạ.

Em Phúc Định, Giáo Đức: Tuổi em đừng đọc cuốn đó làm chi, mệt óc lắm, mà không ích lợi gì cả, lại còn gieo vào trí óc những ý tưởng giết chóc, thù đoạn, không hay. Bộ bạn em tính làm thầy bói sao mà đoán mò vậy hả em?

Em Yến Nhị, Gia Định: Tôi soạn ở cách cổng xe lửa số 6 đường Trương Minh Ký chừng 50 thước, gần lắm nghe em.

Em Tuyết Nga, Saigon: Chú Bình mắc công việc quá nên phải tạm vắng mặt ít hôm. Gửi thư theo KBC cũng phải dán tem. Không biểu báo em ạ.

Em Thạch Sơn: Em nhớ đón coi số 96 để biết rõ tất cả mọi chi tiết từ khi một tác giả mơ ước tới khi in xong cuốn sách nghe em.

Em V.T.L, Gia Định: Bút hiệu của em dễ thương lắm. Em thật xứng đáng là một T.N. gương mẫu. Nhưng ous em làm hòa với nhỏ bạn chế T.N. thì em lại càng là một Thiếu Nhi tuyệt vời. Đừng buồn em ơi! Tại nhỏ đó bị lạm dụng mất rồi, nên không cảm thông được với những bài văn nhẹ nhàng trong sáng nữa. Đừng giận bạn mà càng thêm hại cho bạn, em ấy sẽ không còn cơ hội để chơi với người tốt. Danh ngôn có câu: «Chỉ nên biến một kẻ thù thành bạn, không nên làm cho bạn thành kẻ thù». Nghe lời chị em nhé.

Em Thiển bất Hủ Đà Nẵng: Cuốn Việt Ngữ Chính Tả Tự Vj của giáo sư Lê Ngọc Trụ giá 950đ, Hương Thu giá 100 đồng. Em gửi 12001 về nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon 1, nhà sách sẽ gửi tới em, em nhé.

Em Hồng Phúc, Saigon: Tưởng rằng khi em kể các thành tích của người khác, chị không thích là em hiểu lầm chị rồi đó. Có danh dự của chị chứng minh, chị rất thích thú khi được biết rằng trên đời có nhiều người giàu thiện chí. Và chị cũng thường kể thành tích của những người đó để khích lệ lẫn nhau. Đời đáng yêu vì có rất nhiều người tốt. Đừng không hả em? Chị không tiết lộ tên mấy em kia đâu, bí mật nghề nghiệp mà, cô bé.

Các em: Phương Thủy, Vĩnh Long — Xuân Cạn, Tây Đô — Nguyễn minh Tuấn, Bình Tuy — Bạch Tuyết, Đức Hòa — Nguyễn anh Tuấn, Saigon — Nguyễn kim Anh, Gò Vấp — Nguyễn gia Hòa, Saigon — Ngô quốc Phú — Dương minh Thuận, Saigon — Lưu đức Vinh, Gia Định — Nhật lệ Thu, Sade — Lan Chi, Ba Xuyên — Tâm Anh, Rạch Giá: Chị đã nhận được thư. Hãy cười và nổi vòng tay lên với các bạn trong khu Đại Đoàn kết này các em nhé.

Thương mến tất cả các em
Chị ĐO PHƯƠNG KHANH

BÀI NHẬN ĐƯỢC CỦA CÁC EM (tt)

Bích Vi, Bạch hải Đường, Nguyễn trọng Thủy, Anh Đào, Dương ngọc Hoan, Thúy Du, Ngô việt Dũng, Trần quang Hòa, Tuấn Dũng Trọng Tử, Lãng tử Hận, Nghêu Khor, Rơm Cơm, Lê minh Châu, Tống phước Hiệp, Nguyễn Phương, Lan (nhật ký), Tiểu Vũ, Thâm Lặng, Vi Lam, Lâm xuân Hải, Nguyễn thị Ngọc Lan, Nhã Đàm, Thái Thái Vũ điệp Thiên Sinh, Liên Ân, Trần trọng Hiền, Chèo mào Đỏ, Châu Khanh, Lê kim Luận, Lương văn Bình, Ngọc Hải, Vành Khuyên, Nguyễn kim Hoàng, Nguyễn hữu Xanh, Thương hơai Nghiêm, Thiên bất Hỷ, Vũ Khoa, Thuýễn phiêu Lãng, Sóng trùng Dương, Dịu Lao, Thiên Nam, Hoài linh Vũ, Hoài Ngọc, Thái thị Kim Loan, Vũ thị Ca Dao, Đàm trí Dũng, Khánh lynh Nguyễn, Vũ châu Hương, Uyên thủy Vũ, Chí Hồng, Nguyễn tấn Lanb, Rong khuê Tảo, Chấn Dũng, Đỗ nguyên Nhân Ai, Lâm ngọc Tuấn, Phiêu Lưu, Việt Nhi, Cô đơn thái Ha, Vâu Dâu, Vâu Bà, Ngô kim Hoa, Thu Vâu, Nguyễn Sa, Thập Cẩm, Trương ngọc Trang, Lá Me, Liên Ha, Xuân Hoa, Hạnh, Mây Hồng, Huỳnh tấn Lộc, Lưu minh Hương, Hồ thị Ngọc Thanh, Võ thành Doãn, Nhã Linh, Phố Hạ Tỷ, Bướm Vàng, Hạt Me, Võ thị Như Mai, Đoàn thị Xuân Hòa, Hoàng ngọc Hồng, Nguyễn văn Tùng, Quang Thiên, Trần ánh Tuyết, Phạm Liên, Lâm ngọc Tuấn, Ni Phàm, Lê Đình, Gò Ghề, Hoàng thị Thanh Phương, Đỗ duy Linh, Nguyễn lương Quyền, Chiêu lý Thảo, Nguyễn thị Kim Xuân, Thương bình Phương, Nhật huyền Giang, Liên Ân, Ngô thị Bích Lan, Thái Khanh, Phương Thảo, Nguyễn tấn Phát, Dạ trường Nhật Thanh, Anh Như, Rong Tim, Hùng Vỹ, Kim Chi, Thập Cẩm, Vy Hưng, Hoài nguyên Giang, Việt Tường, Tiên hồng Thái, Trần chí Triều Vũ, Khiếu quốc Việt, Linh Chi, Nguyễn kim Anh, Hoàng vũ Linh, Nguyễn Phát, Hoàng vũ Miên Trương, Mai Hương, Minh đăng Hải, Lê thị Ninh, Vũ ngọc Kim Thanh, Hoài nguyên Giang, Đoàn Thủy, Vi Huân, Lynh Chi, Nguyễn nguyên Mimosa, Hoa đỏ Quyền, Lưu hoàng Tuyền, Nguyệt Thu, Khiếu quốc Ly, Du Dương, Nguyễn thị Hoa, Nguyễn trọng Thủy, Rong Lam, Chí Xanh, Trọng Tử, Hoài nguyên Giang, Đặng Cầm, Phan chí Dũng, Chu đăng Quy, Châu Thảo, Thanh Hương, Hoài nhật Vũ, Phương Thủy, Hậu Sanh, Lãng tử Hận, Lê đĩnh Vương Uyên, Nguyễn thanh Tùng, Mây ngàn Bay, Trang mỹ Lệ, Huỳnh kim Ngân, Đoàn ngọc Sơn, Thạch Thảo, Thủy Dương.

NGHỆ THUẬT CẮM HOA

Bình hoa Mimosa và hoa Cẩm Chướng

Bình làm bằng sành tráng men (bạn có thể dùng một cái ly lớn tráng men).
Bạn hãy lựa cành hoa mimosa tó dạng như trong hình (lúc cắm lên, toàn thể sẽ có dạng chữ S ngược).
Bạn cắm cành mimosa trước, nếu dưới gốc còn có vẻ thừa thớt thì thêm một cành nhỏ nữa.
Sau đó bạn cắm hoa cẩm chướng, từng bông một. Bông ở dưới cắm trước, bông cao hơn cắm sau.
Lựa hoa cẩm chướng có màu đỏ, hơi ngả vàng để hợp với màu vàng của hoa mimosa.
Nếu bạn muốn cho các cành hoa đứng vững thì trước khi bắt đầu cắm hoa, bạn cài ngấn vào bình hoa hai cành cây nhỏ cắt ngắn, cột lại thành hình chữ thập.

BỘI KHANH

Giá 60 đ.

Biên lai chính thức số 931-BTT.NBC.HCBC ngày 18-11-1954